Buruiana
cu nume rău

Traducere din limba engleză de LIDIA MOGA
FĂCLIA

Prima ediţie în limba română, 2008
ISBN: 978-973-8448-56-8

Str. Făcliei, nr. 36D, Oradea, 410181, Bihor
Tel./ Fax 0259 419.318; 0722 609.746
E-mail: faclia@rdslink.ro
www.faclia.ro
Redactor: LAURA NEMŢUŢ
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
STRETTON, HESBA
Buruiana cu nume rău / ; trad.: Lidia Moga - Oradea : Făclia, 2008
ISBN 978-973-8448-56-8
I. Moga, Lidia (trad.) 82-97
TIPOGRAFIA jn^gi
Printed by **ROMKAIR -** Tel. 0259 **43** *77* **93**

CUPRINS

O scrisoare

Mai multe scrisori sosiră la „The Elms" într-o dimineaţă de toamnă. Una dintre ele era pentru doamna Gray. Conţinutul ei era acesta:

Dragii mei soră şi frate,

Vă mulţumesc foarte mult pentru amabilitatea voastră de a vă oferi să aveţi grijă de George şi Fanny în timpul cât noi vom fi plecaţi. Acceptăm cu recunoştinţă. Va fi o mângâiere copleşitoare să ştim că scumpii noştri copii sunt în siguranţă şi că li se va purta de grijă foarte bine câtă vreme noi vom fi plecaţi atât de departe.

Cu toate acestea, este drept să vă mărturisim teama pe care o avem că s-ar putea ca nepotul vostru şi nepoata voastră s-ar putea să nu se comporte aşa de bine cum v-aţi aştepta de la ei. Nu este uşor pentru părinţi să vorbească despre imperfecţiunile copiilor. Ştim că atât George, cât şi Fanny au multe calităţi. Sunt sinceri, iubitori şi extrem de ascultători. Noi credem că sunt inteligenţi *pentru vârsta lor.*

îmi pare rău să adaug că Fanny îşi mai pierde firea câteodată. Cea mai mică neînţelegere o supără foarte repede. Mă
tem că fratele ei are tendinţa de a fi mândru şi arogant, în special faţă de cei pe care îi consideră inferiori lui. Acest fapt ne-a creat câteva probleme. Mi-e *teamă că aceste apucături rele vă vor aduce anumite neplăceri. Deşi...*

- Furie şi mândrie, zise domnul Gray cu seriozitate, după ce el şi soţia lui au citit această parte a scrisorii.
- Vom avea o problemă serioasă în mâini.
- Şi în inimi, a adăugat doamna Gray.
- Aşa se pare, Rachel. Va fi şi în inimile noastre, spuse soţul ei.
- Probabil că sora mea a exagerat defectele copiilor ei, sugeră Rachel.
- Nu prea cred, răspunse domnul Gray. De obicei părinţii nu fac aşa ceva. In plus, atât

furia, cât şi mândria se întâlnesc atât de des în inimile oamenilor. Nu ne va surprinde să le găsim acolo. N-ar trebui să comentăm până când nu ne vom lovi de ele, Rachel. Vom afla în curând cum sunt cu adevărat aceşti copii. Primul lucru la care trebuie să ne gândim este călătoria ta spre Londra. Când ţi-ai planificat să mergi?

- Păi, sora mea Martha se va îmbarca pe vapor la începutul săptămânii viitoare. Probabil că ar n bine să plec poimâine, zise doamna Gray.

- De ce nu mergi mâine, Rachel? Tu şi sora ta veţi avea multe de discutat. Va trece o vreme până când vă veţi vedea din nou.

- S-ar putea să nu ne mai vedem niciodată, James, zise doamna Gray cu un oftat şi o lacrimă în ochi.

WIAVLOAYCU CAV rUUYhQy

- Am nădejdea că vă veţi mai vedea, draga mea, răspunse soţul. Să sperăm că o perioadă de câteva luni petrecute într-un climat mai cald îl va ajuta pe domnul Franklin să-şi recapete sănătatea.

Acum, fără să mai redăm continuarea acestei conversaţii, ar fi mai bine să explic cine erau vorbitorii şi despre cine discutau ei.

Domnul Gray era un fermier bogat. Avea o fermă mare şi locuia într-o casă foarte frumoasă. Avea reputaţia de a fi un stăpân excelent şi era bine educat. Deşi nu se întâlnea cu foarte mulţi oameni, nici nu avea mulţi prieteni, cei care îl cunoşteau îl respectau foarte mult. Doamna Gray era o femeie bună, amabilă şi inteligentă. Şi ea era foarte respectată. Ca şi soţului ei, îi făcea mare plăcere să ajute pe toţi cei din jur. Domnul şi doamna Gray erau fericiţi pentru că se făceau folositori. Ei se puneau la dispoziţia celor din jurul lor într-un mod în care toţi creştinii ar trebui s-o facă, dar şi ei aveau încercările lor. Dumnezeu pune la încercare în multe feluri credinţa şi răbdarea celor care II iubesc. Putem fi siguri că atunci când face acest lucru, este spre bine nostru, „ca să ne facă părtaşi sfinţeniei Lui" (Evrei 12:10). Când au probleme, Tatăl lor ceresc are milă de ei şi le dă putere să poarte cele mai grele poveri. El le alină sufletele, încât pot spune: „Este spre binele meu că m-ai smerit" (Psalmul 119:71). Supărările şi problemele domnului şi doamnei Gray nu aveau nimic de-a face cu banii. Fermierul n-a avut

8

0

niciodată pierderi în afacerea lui. Era un om prosper şi nici el, nici soţia lui nu-şi doreau mai multă bogăţie decât aveau deja. Ei ştiau că bogăţia mare te îndeamnă la ispită. Ei .doreau să întrebuinţeze în mod înţelept ceea ce aveau deja. De aceea, se foloseau de ceea ce aveau ca să-L slujească pe Dumnezeu şi erau preocupaţi mai mult

să-şi ajute aproapele decât să încerce să adune mai mult.

In viaţă apar şi alte necazuri pe lângă cele legate de sărăcie şi pierderi financiare. Şi familia Gray le experimentase. Au pierdut mai mulţi copii. Doi dintre ei muriseră pe când erau doar bebeluşi, iar o fetiţă murise când avea cinci ani. Un fiu preaiubit rămăsese alinarea şi speranţa lor. La 15 ani, viaţa lui s-a sfârşit într-un accident tragic. Acum, fermierul şi soţia lui ajunseseră la vârste înaintate şi niciunul dintre copiii lor nu mai erau în viaţă.

Tu, cititorule, îţi poţi imagina cât de trişti trebuie să fi fost? Ei nu vorbeau de rău pe Dumnezeu. In toată perioada acestor pierderi, El i-a ajutat să se supună voii Lui. Puteau spune aşa cum a spus Iov când toţi copiii lui au murit: „Domnul a dat, şi Domnul a luat, binecuvântat fie Numele Domnului!" (Iov 1:21).

Unii oameni se întrebau cum era cu putinţă ca domnul şi doamna Gray să fie atât de fericiţi după ce au suferit aşa de mult. Motivul păcii şi bucuriei lor nu era un secret. A fost foarte greu pentru ei să piardă pe fiecare dintre copiii lor. Ei aveau încredere în înţelepciunea şi bunătatea lui Dumnezeu. Când şi-au adus poverile la

WlAiAXUTUV CAV tVtUTVCy AXXAV

El, El le-a dat putere şi i-a ajutat să învingă durerile prin Domnul Isus Cristos. „Incredinţează-ţi soarta în mâna Domnului, şi El te va sprijini. El nu va lăsa niciodată să se clatine cel neprihănit" (Psalmul 55:22).

Acum însă a apărut o altă problemă, care îi ameninţa ca un nor negru şi îndepărtat. Doamna Gray avea o soră dragă, Martha, care era mult mai tânără decât ea. Această soră a ei locuia în Londra. Numele ei era doamna Franklin. Soţul ei era mai bogat decât familia Gray, dar era foarte bolnav de o vreme îndelungată. Doctorii se temeau că nu-şi va mai reveni. Ei spuneau că nu mai puteau face nimic pentru el. In schimb, călătoria în străinătate într-o ţară cu un climat mai cald decât Anglia l-ar putea ajuta să-şi recapete sănătatea şi puterea.

Familia Franklin şi-a făcut repede bagajele şi s-a pregătit pentru călătorie. Nu era o idee prea bună să călătorească şi copiii împreună cu părinţii lor. Aşa că familia Gray s-a oferit cu amabilitate şi bunăvoinţă să aibă grijă de ei.

Acum, că am explicat toate acestea, cititorul ar trebui să înţeleagă scrisoarea de la începutul capitolului. Cititorul ar trebui să înţeleagă într-o oarecare măsură şi conversaţia care a urmat. S-au făcut pregătirile pentru ca, în dimineaţa următoare, doamna Gray să plece pentru a-şi lua la revedere de la sora ei. în săptămâna ce urma, la întoarcerea acasă, ea avea să-i aducă pe nepotul şi nepoata ei, George şi Fanny Franklin, cu ea.

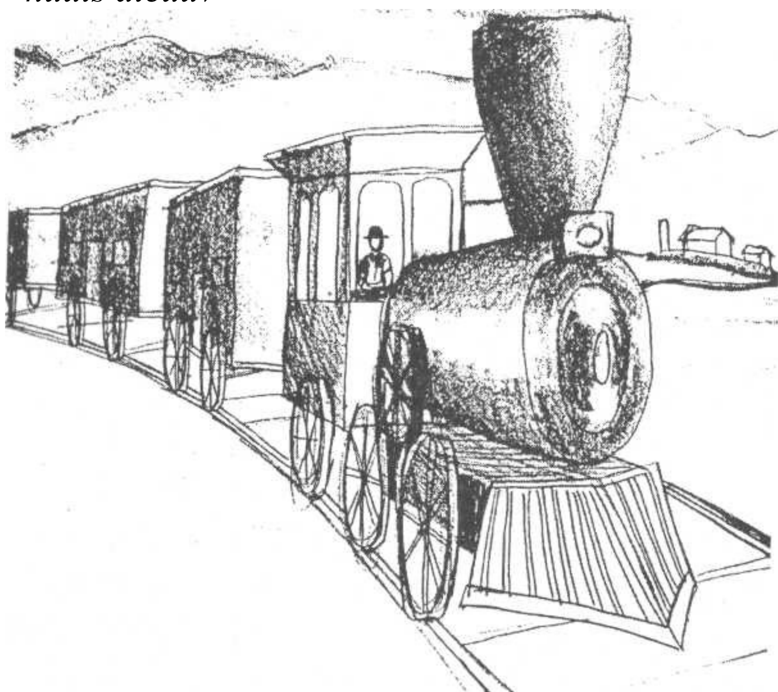
Pentru că este o zi ploioasă, nu pot ieşi pe câmp să mă joc.

încă două scrisori

De obicei, încercările copiilor nu sunt atât de profunde precum cele ale oamenilor maturi. De asemenea, aceştia sunt mai dornici să accepte idei optimiste şi să se bucure de prezent. George şi Fanny au plâns mult la despărţirea de părinţii lor. Erau aproape siguri că speranţa lor într-o reîntâlnire fericită, când tatăl lor drag va fi sănătos şi în putere, se va împlini.
între timp, erau nerăbdători să-i viziteze pe unchiul şi mătuşa lor la ţară. Nu e de mirare că doar după câteva zile au început să se bucure de viaţa la The Elms, cu toate că, din mai multe puncte de vedere, ferma era total diferită de casa lor. Rudeniile lor iubitoare şi înţelepte au făcut tot ce le-a stat în putinţă ca să-i facă fericiţi. Probabil că cea mai bună cale de a demonstra acest lucru este să redau două dintre scrisorile care au fost scrise imediat. La o săptămână sau două după ce au ajuns la The Elms, George şi Fanny au scris părinţilor aceste scrisori, fără niciun ajutor din partea mătuşii sau a unchiului. Prima scrisoare este de la George Franklin, care avea pe atunci în jur de unsprezece ani.

±*huuis dicuuv*

Af>oi ne-am urcat într-un *vagon de tren care era curat şi frumos.*

wuxuxncu cw ruuruiy AXUV

Dragă tată şi dragă mamă,

V-am promis că o să vă scriu repede. O s-o fac acum pentru că este o zi în care plouă. Nu pot ieşi pe câmp să mă joc. A doua zi după ce voi v-aţi îmbarcat pe vapor, noi am avut o călătorie plăcută cu trenul din Londra. Totul era deja împachetat şi pregătit pentru plecare, aşa cum ştiţi. A trebuit doar să ne trimitem cuferele şi bagajele la gară. Le-am urmat într-un taxi. Taxiul a fost foarte murdar, şi asta doar din vina lui Robert. Putea să aleagă unul mai bun dacă ar fi vrut. Cred că a făcut-o ca să mă testeze pe mine. Nu mi-a păsat.

Apoi am urcat în vagon, care a fost foarte curat şi frumos. Când am ajuns în gara din Westshire, unchiul James ne aştepta cu caleaşca lui şi cu un cal puternic. Ştiaţi că The Elms este la o distanţă de 8 km de Westshire?

Nu era o caleaşca simplă şi veche. Era o caleaşca de gentleman. Oricui i-ar fi plăcut să călătorească în ea, aşa că a fost bine. Desigur, unchiul James are şi trăsură. Este destul de veche şi făcută pentru ţară. A trebuit să ia trăsura pentru că noi am avut foarte multe bagaje. Nu l-am văzut pe unchiul James de foarte mulţi ani. El spune că sunt vreo cinci sau şase ani de când n-a mai fost la Londra. Nu l-aş fi recunoscut dacă nu mi l-ar fi arătat mătuşa Rachel.

Ea s-a uitat pe geam când a oprit trenul şi a zis: „Fanny, George, acolo este unchiul vostru." Atunci m-am uitat şi eu pe geam. Am văzut un om înalt, care purta o haină uzată şi veche şi o pălărie de paie. Cu toate acestea, îmi place
foarte mult de unchiul James. Este foarte, foarte bun cu mine. Mi-a dat un ponei să-l călăresc aproape în fiecare zi- Am primit acum o pălărie de paie ca a lui, şi este foarte comodă. O *port când ies pe câmp şi când călăresc.*
Am o cameră frumoasă, iar Fanny la fel. Au paturi şi dulapuri frumoase. Desigur, nu sunt la fel de frumoase ca şi camerele noastre de acasă. Nici n-ar trebui să ne aşteptăm la aşa ceva, mai ales că aceasta este o casă de fermă foarte veche.
Mătuşa Rachel este într-adevăr foarte amabilă. Cu *toţii mâncăm şi citim în salon. Sunt trei servitoare, dar nu este ni-ciun bărbat-servitor. Au doar un bărbat care lucrează în curte şi în grădină. 11 cheamă Sam. El curăţă uneltele, hambarul şi alte lucruri. Nu ne ajută la servirea mesei, ceea ce mă bucură. N-ar fi deloc indicat să se apropie de cineva. Robert al nostru este mult mai curat. Pe lângă el, mai sunt patru fermieri care dorm în casă. Toţi iau micul dejun, prânzul şi cina într-un hol mare. Desigur, noi nu avem nimic de-a face cu ei. Am ieşit pe câmp cu unchiul James. El este foarte ocupat acum, mă refer la oamenii lui, cu recolta porumbului. Unchiul James aşteaptă să se termine culesul cam într-o lună.*
Va veni un profesor din Westshire de trei ori pe săptămână ca să facă lecţii cu mine. Nu ştiu ce fel de om este. încă nu l-am văzut. Mătuşa Rachel o să ţină lecţii cu Fanny. Presupun că voi ştiţi de toate astea.
Nu ştiu ce să vă mai spun. Sper ca tata să se facă bine curând. Mi-aş dori să fiu cu voi. Ar fi mai interesant să fiu pe un vapor şi mi-ar plăcea să văd diferite ţări. Cred că voi fi
UAXUXUUV
foarte fericit aici până când vă veţi întoarce acasă. O *să-mi placă mult mai mult aici decât în orice altă parte la şcoală.*
Al vostru fiu iubit, GEORGE FRANKLIN
P. S. *O să vă scrie şi mătuşa Rachel, iar Fanny v-a scris deja. Nu am nimic din partea lor să vă transmit.*
Deseori, scrisorile scot în evidenţă caracterul adevărat al celui ce scrie mai mult decât ar dori acesta. Scrisoarea de mai sus nu scoate în evidenţă partea bună a lui George Franklin. Oricine poate vedea în ea puţin din egoismul şi aroganţa lui, precum şi o anumită mândrie. Acestea ies la iveală încă din prima propoziţie, în care el nu spune că scrie părinţilor lui ca să-i facă fericiţi. El scrie pentru că nu are nimic mai bun de făcut într-o zi ploioasă.
Fiecare parte a scrisorii dovedeşte cât de mult se gândea la el însuşi şi la ceea ce-i plăcea lui. El arată cât de puţin se gândeşte la oricare altă persoană. Este foarte preocupat de felul în care oamenii se îmbracă şi arată. Chiar şi atunci când îl menţionează pe tatăl lui şi boala acestuia, se pare că nu-i pasă prea mult. Nici măcar nu întreabă cum se descurcă mama lui.
Este adevărat că el scrie câteva gânduri şi lucruri frumoase despre unchiul şi mătuşa lui. Aceasta pentru că i-au făcut pe plac. Este uşor să ne imaginăm că deja îi

ă
IXAAXAXtXCV CAV
dispreţuia într-o anumită măsură pentru că nu erau aşa bogaţi ca şi părinţii lui şi pentru că nu se mândreau cu ceea ce aveau. Felul în care vorbeşte despre viitorul lui profesor şi despre servitori dovedeşte că mama lui avea dreptate. Ea a spus că băiatul era mândru şi arogant faţă de cei pe care îi considera mai prejos decât el.

Nu-1 vom critica prea tare pe George Franklin. In inima lui erau sentimente mai bune decât cele dezvăluite în scrisoare. Acum, haideţi să citim scrisoarea lui Fanny. Este mai scurtă decât cea a fratelui ei.

Draga mea mamă,

Sunt atât de bucuroasă că în sfârşit îţi pot scrie ca să-ţi spun cât de mult te iubesc pe tine şi pe dragul, dragul tata. Sunt aşa de tristă când mă gândesc cât este de bolnav şi cât de mult te îngrijorează asta pe tine. Sper că nu te supăr da-că-ţi spun că plâng aproape în fiecare seară când merg la culcare. Mă gândesc la voi amândoi tot timpul. Vreau să vă îmbrăţişez din nou şi din nou şi să vă spun cât de mult vă iubesc şi cât de rău îmi pare. Sper că nu am făcut niciodată ceva care să vă supere sau să vă întristeze.

Oh, mami, te rog, fă-l pe tata să se simtă bine cât mai curând posibil. Voi fi aşa de bucuroasă când veţi veni acasă şi când tata va fi la fel de puternic cum era înainte.

Te rog, mami, să nu crezi că sunt nefericită. Sunt fericită atât cât pot fi departe de casă şi de tine. Mătuşa şi unchiul sunt aşa de drăguţi şi buni cu noi. îmi place de ea ca profesoară mult mai mult decât de domnişoara Giles. Ea îmi explică totul aşa de frumos. Asta pentru că ea înţelege cu adevărat lecţia. Tu n-ai crezut că domnişoara Giles înţelegea, îţi aminteşti! De asemenea, facem nişte plimbări plăcute împreună. Am ieşit să culegem mure de două sau de trei ori.

Unchiul James este un om foarte credincios. Citeşte Biblia şi se roagă în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară în camera servitorilor. Sunt trei servitoare. Una este menajeră, alta găteşte şi cealaltă ajută la mulsul vacilor. Sunt aşa de bucuroasă, mamă, pentru că mătuşa Rachel mi-a spus că dacă vreau o să mă înveţe să fac unt.

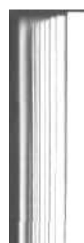
Voi fi foarte, foarte fericită aici dacă ştiu că tu şi dragul de tata sunteţi bine, sănătoşi şi fericiţi.

Te rog să-mi scrii tot timpul, dragă mamă, şi nu mă uita.

Fiica voastră dragă, FANNY FRANKLIN

P. S. *Mătuşa Rachel şi George o să vă scrie. Cel puţin, sper că George vă va scrie. El spune că e foarte ocupat, aşa că dacă nu vă scrie el, vă transmit dragostea lui în scrisoarea mea. Mami, pupă-l, te rog, pe tata de douăzeci de ori din partea mea. Spune-i că trebuie să se facă bine cât mai repede şi să vină acasă la micuţa lui Fanny.*

Scrisoarea lui Fanny arată cât de bună şi iubitoare fetiţă era ea. Vom afla mai multe despre ea pe măsură ce povestea continuă.

Dezvăluirea caracterului

- Vino, Sam, strigă George. Grăbeşte-te! Vreau şaua pe poneiul meu.
- Ai spus poneiul TĂU, domnişorule Franklin?
- Da, poneiul MEU, răspunse George foarte arogant.
- Oh, serios? N-am ştiut că poneiul îţi aparţine. Am crezut că e al unchiului tău.
- Nu face pe deşteptul cu mine, spuse George, începând să se enerveze. Nu te priveşte dacă poneiul este al meu sau al unchiului meu. Ar trebui să-ţi vezi doar de treaba ta. Când îţi spun că vreau poneiul înşeuat, este datoria ta s-o faci.
- S-ar putea ca altcineva să aibă o părere diferită despre asta, răspunse Sam.

Sam era omul care îngrijea curtea, grădina şi grajdul. Atitudinea arogantă a lui George îl supărase.
- Nu încerc să mă lupt cu tine, a adăugat el. Trebuie să-ţi spun că trăiesc la The Elms de multă vreme, dar niciodată nu mi s-a comandat aşa cum mi s-a comandat de când ai venit tu aici de trei luni. Şi nu înţeleg motivul. Nu vreau să te supăr, George, dar nu sunt servitorul
Ju
tău. Domnul Gray este cel care m-a angajat. El e cel care mă plăteşte.
- Atunci, insistă foarte mânios George Franklin, ia spune-mi. Te plăteşte să faci pe deşteptul sau să faci ceea ce ţi se cere?
In loc să-i dea un răspuns, Sam şi-a continuat treaba pe care o făcea înainte de a fi întrerupt de atitudinea nepoliticoasă a lui George. Enervat, George se plimba de un minut dintr-o parte în alta a curţii, jucându-se cu biciul lui. Deodată, se îndreptă spre Sam şi-i spuse pe o voce fermă şi furioasă:
- Ai de gând să faci ceea ce ţi-am cerut? Da sau nu?
- Ei bine, domnişorule Franklin, dacă aşa continui, ... răspunse Sam, ridicându-se şi privindu-1 pe băiat direct în ochi. Dacă trebuie să aleg cu da sau nu, atunci răspunsul meu e nu. Dacă o să mă asculţi o clipă, adăugă el politicos, o să-ţi spun şi de ce.
- N-o să te ascult, izbucni tânărul George Franklin mândru şi arogant. Nu mă voi coborî la nivelul tău ca să mă cert cu tine. Mă duc chiar acum să-1 întreb pe unchiul meu dacă un om de nimic ca tine are dreptul să mă insulte în felul acesta!
- Ai face bine să te opreşti chiar acum, domnişorule George, l-a întrerupt Sam. Noi nu permitem nimănui să ne numească astfel în această parte a ţării. Cât despre faptul că o să-i spui unchiului tău despre mine, te poftesc s-o faci. Probabil că şi eu o să am ceva să-1 întreb. Terminând de spus aceste cuvinte, Sam s-a întors la lucrul lui.
UAXVLCUUV CAV truvnuiy nxxxv
Cu faţa roşie de mânie, George Franklin plecă. După câteva minute îl întâlni pe domnul Gray în cealaltă parte a fermei, alături de câţiva muncitori cărora le dădea o mână de ajutor.
- Eşti tare ocupat, unchiule James? întrebă George.
- Nu sunt prea ocupat ca să te ascult, băiatul meu. Te pot ajuta cu ceva? întrebă fermierul politicos.
- Mulţumesc, unchiule. Vreau să vorbesc cu tine despre Sam Robins. Am ceva să-ţi spun, rosti George cu voce tare şi cu un aer de importanţă.
- Serios? Ce este? Stai puţin, adăugă unchiul lui George. Uitându-se la faţa lui George, ghicise foarte înţelept că era vorba despre ceva ce-1 înfuriase pe George foarte tare. Dacă este un lucru care nu e de bine, atunci mai bine ne îndepărtăm puţin. Nu trebuie să audă şi aceşti oameni despre ce vorbim noi, spuse domnul Gray cu o voce înceată şi calmă.
- Nu-mi pasă dacă aude şi altcineva ce am de spus, unchiule, răspunse George.
- S-ar putea ca mie să-mi pese, dragul meu băiat, iată de ce consider că ideea mea e mai bună. Aşa că domnul Gray l-a condus la o oarecare depărtare de ceilalţi.
- Nimeni nu ne poate auzi aici, spuse el. Aşadar, aveai să-mi spui ceva despre Sam Robins?
- Da, unchiule. S-a comportat foarte arogant cu mine, chiar foarte arogant.
- îmi pare rău să aud asta şi mă miră foarte mult. întotdeauna am crezut că Robins este

extrem de civilizat

şi de politicos. George, spune-mi, te rog, cum s-a manifestat arogant faţă de tine?
- Ei bine, i-am cerut doar ... Şi George a început să-i povestească unchiului său atât cât şi-a amintit despre discuţie, sau mai bine zis despre cearta dintre el şi Sam. Pentru a căpăta credibilitate, George a spus doar adevărul şi nimic altceva. El fusese învăţat că lipsa de onestitate este o ruşine pentru un gentleman. A nu spune adevărul este o ruşine pentru oricine.
Probabil că George nu s-a gândit la faptul că lipsa de onestitate este un păcat împotriva lui Dumnezeu, care este sfânt şi adevărat. Băiatul s-ar fi urât pe sine dacă ar fi ascuns înadins adevărul sau dacă ar fi exagerat. In acest caz, a crezut că avea o dovadă temeinică împotriva săracului Sam pentru că n-a trebuit să exagereze deloc. De aceea, după ce a terminat de povestit, unchiul lui 1-a luat prin surprindere.
Domnul Gray 1-a întrebat calm:
- Asta e tot, George?
- Da, unchiule James, cred că asta e tot, a răspuns băiatul, care însă era foarte derutat.
- Robins nu ţi-a dat niciun motiv pentru care a refuzat să pună şaua pe Wallace?
Wallace era numele poneiului.
- Nu, spuse George. Apoi adăugă:
- îmi amintesc acum că a zis ceva către sfârşit pentru a-mi explica de ce n-o face. Insă nu mi-am pierdut vremea să-1 ascult din cauză că înainte fusese atât de arogant cu mine.
UAAXAXUICU CAV rUUTVdy AXXM/

- Atunci, hai să uităm acum cât a fost de arogant. Nu crezi, dragul meu nepot, că ar fi fost bine să-i asculţi motivul?
- Da, unchiule, ar fi fost dacă el nu era la început aşa de arogant cu mine, insistă George.
- Ei bine, George, sper să nu crezi că şi eu voi fi arogant cu tine, dar o să-i iau apărarea lui Sam. O să-ţi spun eu de ce n-a ascultat de ceea ce i-ai cerut tu să facă.
George se roşi foarte tare. N-a spus nimic. Unchiul lui a continuat: sunt două motive pentru care Sam nu te-a putut ajuta atunci când i-ai cerut. In primul rând, îi dădusem ceva de lucru. I-am spus să nu facă nimic altceva până când nu termină ce i-am dat de făcut. Al doilea motiv este că azi-dimineaţă, când am intrat în grajd, am observat că Wallace a început să şchiopăteze. I-am cerut să nu-1 călărească, aşa încât să se poată odihni. Aveam de gând să-ţi vorbesc despre asta şi să-ţi spun că în ultimul timp l-ai călărit prea dur. Nu te-am văzut şi între timp am venit aici să verific o problemă pe care au avut-o oamenii mei. Vezi, continuă domnul Gray cu blândeţe, când nu asculta ceea ce i-ai cerut tu, Robins asculta ceea ce i-am cerut eu.
- Dacă mi-ar fi spus, nu era nicio problemă, spuse George.
- Chiar tu însuţi ai mărturisit că n-ai vrut să asculţi ce avea de spus.
- Am vrut să spun că era mai bine dacă mi-ar fi spus asta la început. In schimb, el s-a certat cu mine şi a
criticat orice am spus. Nu puteam accepta aşa ceva, rosti George foarte nervos.
- Calmează-te, George, calmează-te, îl întrerupse domnul Gray, altfel va trebui să te critic şi eu pentru modul în care îmi vorbeşti. Apoi continuă. Cred că e mai bine să nu

mai vorbim acum despre asta. îmi pare rău dacă eşti dezamăgit că nu te poţi amuza cu Wallace astăzi. Sunt sigur că înţelegi de ce Wallace trebuie să stea în grajd azi.
Este foarte posibil că George a înţeles lucrul acesta. Deşi, din nefericire, mândria lui fusese rănită. încă era foarte nervos pe Sam Robins. George era nervos şi pe unchiul lui, cu toate că nu i-a spus.
Eul lui George Franklin fusese pus la îndoială. George credea că unchiul nu a acordat destulă atenţie nemulţumirii lui. în loc să accepte invitaţia unchiului său de a se plimba prin fermă, s-a întors acasă bombănind. Pe când se întorcea, trecând pe lângă curtea fermei şi văzându-1 pe omul care îl enervase, George a strigat mânios şi 1-a înjurat pe Sam.
Cu siguranţă, ar fi fost înţelept ca Sam Robins să ignore vorbele băiatului. Dacă Sam ar fi răspuns ceva, un răspuns calm care înlătură mânia ar fi fost foarte potrivit. Totuşi, Sam avea un temperament iute şi avea un motiv întemeiat să se supere pentru că era atacat cu astfel de cuvinte.
Intre el şi George a izbucnit o ceartă pe care nu mai e necesar s-o repet aici. Domnul Gray, întorcându-se

ud uAAiAxuruv CAV ntumAZ/fccuv

acasă pe o altă cale decât cea pe care venea de obicei, i-a oprit în mijlocul certei.
- Mă bucur că sunteţi aici, domnule, spuse Sam în timp ce domnul Gray se apropia de ei. Vă rog să-mi spuneţi cine este cel de care trebuie să ascult aici.
- Şi eu mă bucur că eşti aici, unchiule James, spuse George. Vreau să ştiu ...
- Sunteţi atât de amabili încât să tăceţi amândoi chiar în clipa asta? spuse autoritar domnul Gray. Am auzit destul. Sam, continuă-ţi treaba. George, vino cu mine în casă. Nu e locul cel mai potrivit pentru tine aici. Spunând acestea, fermierul a plecat.
- Domnule, stărui Sam Robins.
- Unchiule James, îl linguşi George.
- N-o să ascult nimic acum, replică domnul Gray în şoaptă. Sam, după cum ştii, cuvântul meu este cuvânt. Tu, George, trebuie să înveţi şi tu asta. O să vorbesc cu amândoi altă dată, nu acum.
George n-a mai replicat nimic la decizia unchiului său. A înţeles că era inutil. A plecat acasă, în camera lui, şi a închis uşa. Sam a continuat să-şi facă treaba.

J)

LsZ

Te-ai răcorit suficient ca să asculţi ce am să-ţi spun, dragul meu băiat?

Mai multă dezvăluire a caracterului

- Te-ai răcorit suficient ca să asculţi ce am să-ţi spun, dragul meu băiat? îl întrebă domnul Gray pe nepotul lui după câteva ore de când erau împreună.
- Mi-a fost destul de rece toată ziua, unchiule, a răspuns George Franklin, încercând să pară indiferent.
- Probabil că ţi-e destul de rece. Ai stat câteva ore în camera ta fără foc într-o zi răcoroasă ca asta, spuse cu autoritate unchiul lui George. Nu la asta mă refeream însă, ştii foarte bine. Poţi să mă asculţi acum fără să devii îngâmfat sau să te mânii?
- Nu e drept să spui că sunt îngâmfat şi iute de fire. Oricum, nu sunt, spuse George clătinând din cap.

Pentru o clipă, aproape că se putea vedea un zâmbet pe faţa domnului Gray. Curând însă, acesta a fost şters de o privire mult mai serioasă decât cea dinainte. O vreme n-a zis nimic. Apoi a spus cu un oftat:
- Nu te-am acuzat că ai fi mândru şi că ai avea un temperament rău, dragul meu nepot. Eşti sigur însă că nu te-ai acuzat tu însuţi? George şi-a amintit de atenţionarea pe care ne-o dă Cuvântul lui Dumnezeu: „Dacă

spunem că nu avem păcat, ne acuzăm singuri, şi adevărul nu este în noi." Toţi avem defecte.
- Eu n-am spus niciodată că nu am defecte, rosti repede George.
- Mă bucur. încă există speranţă pentru tine, spuse domnul Gray mult mai bucuros. Dar acum să ne întoarcem la ceea ce am vrut să spun. Vreau să-ţi spun că ai procedat foarte rău prin felul în care te-ai comportat astăzi cu Robins.
Obrajii iui George au început să roşească. N-a scos un cuvânt în timp ce unchiul lui vorbea mai departe.
- Tocmai ţi-am spus că nu te-am acuzat de mândrie şi temperament iute. Insă trebuie să-ţi spun că felul în care te-ai purtat astăzi a scos în evidenţă o atitudine arogantă şi o lipsă de stăpânire. Te-ai folosit de faptul că eşti înstărit şi că eşti nepotul meu când l-ai tratat pe Sam în felul în care l-ai tratat. L-ai rănit prin faptul că i-ai dat porunci dure şi nejustincate. Apoi l-ai insultat că este sărac şi lipsit de educaţie.
- Ai vorbit cu Sam despre mine. Te-a făcut să crezi o grămadă de poveşti, exclamă George. Faţa încă îi era roşie şi plină de mânie.
- Am mai vorbit cu Sam de azi-dimineaţă, George. A vorbit despre tine printre altele, răspunse calm domnul Gray. Nu-ţi aminteşti că şi tu mi-ai vorbit despre Sam azi-dimineaţă?
Obrajii şi fruntea băiatului s-au înroşit şi mai tare. - -Aceea ... aceea a fost altceva, bâlbâi el.

- Nu văd mare diferenţă, băiatul meu. Când te-a supărat, te-ai plâns de el. Sam s-a simţit jignit, aşa că s-a plâns şi el. Care este diferenţa, George?
George Franklin nu putea face nimic văzând că unchiul lui avea dreptate, ceea ce îl făcea şi mai nervos. Din nou, unul dintre punctele lui slabe iese îi evidenţă.
- Nu sunt un servitor, aşa cum este Sam Robins, spuse el plin de îndrăzneală.
- Pentru asta, tu ar trebui să ai mai mult respect şi să ai consideraţie faţă de sentimentele lui.
- Sentimente! Ca şi cum asemenea oameni ar avea sentimente, murmură George pentru sine.
Unchiul său îl auzise. Pentru un moment, mâhnirea pe care o simţea pentru nepotul lui s-a schimbat în mânie. Curând, aceasta a dispărut, iar durerea lui a devenit mai mare decât înainte. A înţeles că avea de-a face cu multă răutate şi aroganţă a inimii.
Nu era prima dată când George îşi arăta obiceiurile rele. In cele trei sau patru luni care trecuseră de la venirea lor în casa unchiului, şi-a arătat egoismul. Se purta cu mare aroganţă faţă de cei pe care îi considera mai prejos decât el şi în scurtă vreme a devenit foarte antipatic.
Unchiul lui a observat aceasta. Fără a arăta clar, cu bunăvoinţă şi blândeţe, el încerca să ţină această apucătură rea a lui George sub control. El s-a gândit că era momentul să-1 înveţe o lecţie pe acest băiat încăpăţânat.
- Văd, spuse după un moment de gândire, că tu nu înţelegi nimic despre respectul reciproc dintre oameni.

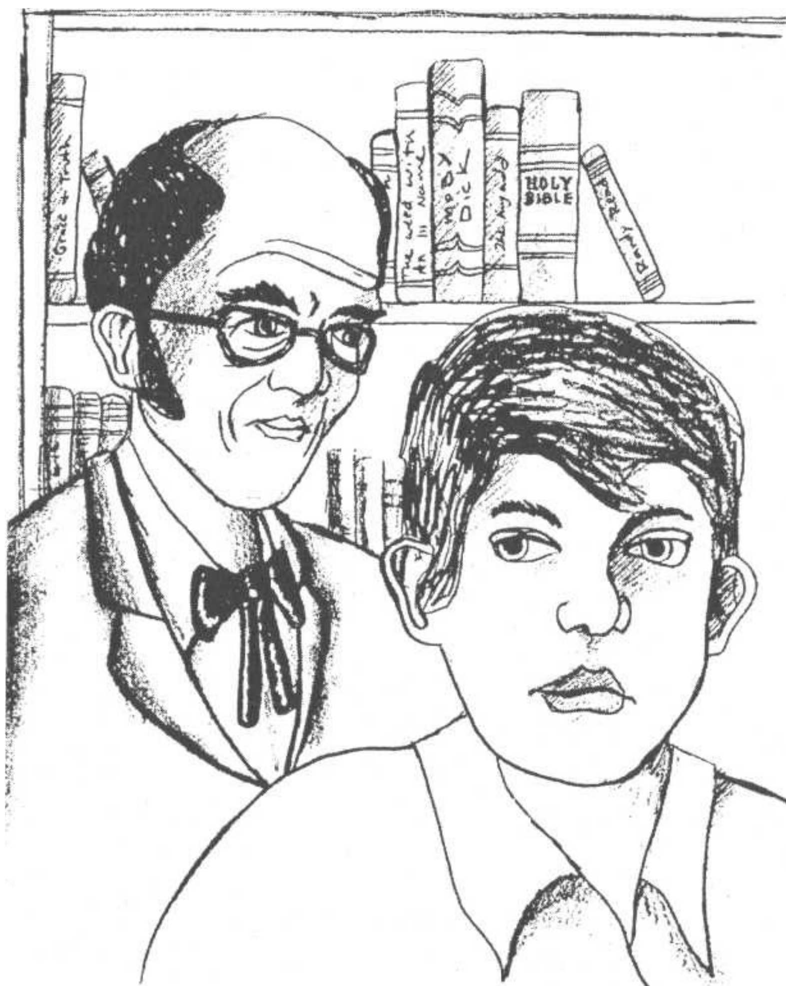
Nu eşti în dispoziţia cea mai bună ca să beneficiezi de ceea ce am să-ţi spun. De aceea,

trebuie să-mi folosesc autoritatea. Mai întâi vreau să te întreb: eşti dispus să-ţi ceri scuze de la Robins pentru modul nepoliticos în care i-ai vorbit?
- Să-mi cer scuze! Să-mi cer scuze de la un servitor? exclamă George. Mai ales după ceea ce mi-a spus?
- Vrei să spui după tot ce l-ai provocat tu să spună. Ar trebui să te gândeşti la asta, George. Te va face să doreşti să-ţi rezolvi problemele după ce îţi vei da seama de ceea ce s-a întâmplat cu adevărat. Greşelile tale l-au făcut pe el să greşească la rândul lui şi să reacţioneze ne-înţelept. Da, trebuie să-ţi ceri scuze. Nu-ţi voi spune nimic despre ceea ce trebuie să facă un gentleman. Ştiu că tu crezi despre tine că eşti unul. Trebuie să-ţi amintesc că Biblia ne învaţă să ne mărturisim greşelile unul altuia. Domnul Isus Cristos ne porunceşte să fim gata să iertăm şi să fim iertaţi de fratele pe care l-am supărat.
- N-am crezut niciodată că o să ţii partea acelui om în defavoarea mea, unchiule James, strigă băiatul cu o mândrie rănită şi capricioasă.
- Sunt de partea ta, dragul meu băiat. îţi ţin partea împotriva a ceea ce este neprietenos şi rău, spuse unchiul lui cu bunătate.
George Franklin nu putea vedea sau înţelege acest lucru. El era obişnuit să aibă autoritate asupra servitorilor tatălui său. Nimeni nu şi-a făcut timp, nici n-a depus vreun efort să-i explice cum să acţioneze cu bunătate şi

dreptate cu toţi cei din jur, inclusiv cu servitorii. George n-a învăţat că acea dragoste frăţească îi include pe toţi oamenii. Acum, când i se cerea să se umilească înaintea unuia pe care el îl numea „un simplu servitor de fermă", nu vedea nimic în afară de cruzime şi nedreptate.
Domnul Gray era pregătit pentru refuzul mânios şi arogant al băiatului de a se umili în acest fel. Acţionând cu blândeţe, dar ferm, el i-a interzis nepotului său să mai vorbească din acel moment cu Sam Robins.
- Vei veni la mine, spuse el, când vei dori să facă ceva pentru tine. Şi eu îi voi spune să facă lucrul respectiv.
- Unchiule, începu George cu uimire.
- Nu mai vreau să discutăm despre asta, dragul meu băiat, spuse unchiul lui. Probabil că nu ai înţelege motivele mele dacă ţi le-aş spune acum. Singurul lucru pe care ţi-1 cer este să asculţi. înţelegi?
Da, George a înţeles. El era cuprins de revoltă. Băiatul considera că are nevoie în permanenţă de cineva care să-1 ajute la diferite activităţi. Sam îndeplinea această nevoie foarte convenabil şi într-un mod foarte util. Acum, că i se interzicea accesul la această resursă zilnică, va fi o pierdere serioasă.
Pe lângă aceasta, el îşi imagina că porunca pe care i-o dăduse unchiul său era echivalentă cu o mare înfrângere. El se aştepta la o victorie triumfătoare. Aceasta i-a rănit foarte tare mândria. Nu se putea face nimic. George a plecat mânios, hotărât să reacţioneze cu demnitate şi să nu mai ceară ajutorul nimănui.

Pentru următoarele câteva zile, George a acţionat foarte independent. Soarele de iarnă strălucea cu putere şi căldură de câteva zile. Zăpada de pe drumuri se topise. Era o vreme ideală pentru a călări un cal, dar George era prea încăpăţânat. Nu voia să-i ceară unchiului său să-i spună lui Sam să pună şaua pe Wallace. Putea să pună şaua şi singur pe Wallace, dar nu putea în niciun caz să-şi recunoască înfrângerea.

In cea de-a treia zi şi toată noaptea ce a urmat a nins. Dimineaţa, un covor gros de zăpadă acoperea pământul. Drumurile erau numai bune pentru dat cu sania. George ştia că unchiul lui îl va lăsa să se dea cu sania dacă îi cere. George însă era prea mândru ca să facă asta. Pentru George nu conta că unchiul lui se purta cu el binevoitor ca întotdeauna şi n-a mai adus niciodată în discuţie neînţelegerea pe care o avuseseră. Fanny a putut observa că ceva nu era în regulă cu fratele ei. Nu ştia ce se întâmplă cu el. Era îngrijorată şi nefericită pentru felul în care fratele ei se îmbufna şi o ţinea tot aşa.
Intr-o zi, George a venit la micul dejun cu o faţă veselă. Imediat după terminarea mesei, el 1-a urmat pe unchiul său în hol.
- Unchiule, pot să vorbesc cu tine înainte să pleci afară, spuse el?
- Da, cu siguranţă poţi, George.
- Unchiule, eu ... mă gândesc ... cred ... am greşit cu privire la Sam Robins.
CAV rux-me/ xxxw
33
- Sunt bucuros să te aud că spui asta. Ei bine, ce crezi că ar trebui să faci în această privinţă?
- Aş vrea să merg să vorbesc cu el şi să rezolvăm lucrurile între noi. Aş putea merge să vorbesc cu el? N-am vrut s-o fac fără să-ţi cer înainte permisiunea, a adăugat George.
- Sunt foarte, foarte fericit că în sfârşit ai luat această decizie. Mă bucur că ai vorbit cu mine întâi. Da, George. Du-te şi vorbeşte cu Sam cât poţi de repede. Dar mai întâi, dacă nu te superi, aş vrea să ştiu ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea.
George părea destul de confuz în timp ce încerca să explice.
- Păi, unchiule, ştii că mi-ai spus ceva despre faptul că e un lucru potrivit pentru un gentleman să-şi ceară scuze când ...
Nu şi-a sfârşit explicaţia. Unchiul lui a văzut cu regret şi tristeţe că ceea ce-1 făcea să rezolve lucrurile când a supărat pe cineva nu era decât un alt fel de mândrie. Numai dragostea lui Cristos ne poate învăţa lecţia: „Nu faceţi nimic din duh de ceartă sau din slavă deşartă; ci în smerenie flecare să privească pe altul mai pe sus de el însuşi" (Filipeni 2:3).
Mă tem că George Franklin era mai mândru ca niciodată după ce şi-a cerut iertare de la Sam, şi Sam 1-a iertat. George era mândru de atitudinea lui.
JlLaÂs nvuAAxv (hzyz^aJuii/ccy e

El şi-a arătat groaznica aroganţă şi faţă de domnul Paris.

Caracterul se dezvăluie şi mai mult

Atitudinea egoistă a lui George Franklin ieşea la iveală aproape în flecare zi într-un fel sau altul. De exemplu, el aştepta ca sora lui să fac exact ceea ce-i spunea el. Dacă el se hotăra să iasă la plimbare, avea pretenţia ca Fanny să iasă cu el. Nu-i păsa dacă sora lui era ocupată cu altceva sau dacă aceasta nu avea chef să-1 însoţească.

Atitudinea nepoliticoasă a lui George ar fi putut duce la multe certuri dacă Fanny ar fi fost la fel de egoistă şi de încăpăţânată ca şi fratele ei. In schimb, aproape de fiecare dată ea era cea care ceda cererilor lui. Ea ar fi avut multă încredere în fratele ei şi respect pentru el, dacă n-ar fi fost încă una dintre trăsăturile caracterului său rău. Aceasta a cauzat multe probleme. Vom afla în curând despre ce e vorba.

De asemenea, George şi-a arătat atitudinea lui teribilă prin felul arogant în care se comporta cu domnul Paris, învăţătorul lui. Am văzut lipsa de respect faţă de el din felul în care George a scris despre acest domn înainte de a-şi întâlni învăţătorul. Din nefericire, această lipsă de respect s-a accentuat când George a

aflat că

învăţătorul lui, care avea un caracter excelent şi multe abilităţi, era un om sărac. Nesăbuitul băiat a crezut că sărăcia era un motiv întemeiat pentru a dispreţui pe cineva. George nu s-a sfiit deloc să-şi ascundă remarcile dure şi răutăcioase la adresa domnului Paris când a descoperit că acesta purta o haină veche şi pantofi peticiţi. George dispreţuia de asemenea faptul că domnul Paris mergea pe jos tot drumul până la The Elms, în loc să meargă cu maşina.
Unchiul lui George îl condamna aspru pentru felul în care se comporta cu învăţătorul lui. Domnul Gray sublinia cât de egoist şi păcătos este să fii mândru de bogăţia pe care o ai şi de viaţa bună pe care o duci. El insista ca nepotul lui să se comporte într-un mod civilizat. Şi, într-adevăr, George n-a mai fost obraznic cu domnul Paris.
George n-a mai folosit un ton autoritar faţă de Sam după ce au lămurit lucrurile. Acum, George era preocupat să arate în multe alte feluri cât de bun credea el că este faţă de bietul servitor. Acesta era felul în care George îl trata pe domnul Paris şi pe toţi oamenii care lucrau pentru unchiul lui.
Cred că deocamdată am vorbit destul despre George Franklin. Este timpul să vorbim şi despre sora lui.
Fanny Franklin nu era arogantă sau egoistă. Era o fetiţă foarte inimoasă şi iubitoare. Toată lumea din jurul ei o iubea pentru că era sinceră şi lipsită de egoism. Cu toate acestea, Fanny era doar de câteva zile la The Elms când o parte a caracterului ei rău a ieşit la iveală. Mama

ei a scris cu neplăcere despre această imperfecţiune în scrisoarea ei.
Fanny era o fetiţă sensibilă şi emotivă. Când îşi folosea sentimentele corespunzător şi le ţinea sub control, oamenii o iubeau pentru că era aşa de sinceră şi instinctivă. Totuşi, de multe ori emoţiile puneau stăpânire pe ea. în asemenea momente devenea foarte supărată şi mânioasă şi îşi pierdea firea. Este adevărat că micuţa Fanny era o fetiţă sentimentală.
Ai crede că Fanny nu avea prea multe motive să se supere. Avea mulţi prieteni care doreau ca ea să fie fericită. Dacă cei cu un temperament iute ar aştepta până când ar avea un motiv întemeiat pentru a se supăra foarte tare, atunci n-ar mai fi supăraţi niciodată. Trebuie să admitem însă că Fanny a fost provocată.
Cu toate că fratele ei părea că nu ştie care sunt propriile lui slăbiciuni, pe ale lui Fanny le cunoştea. îi plăcea s-o tachineze.
- Mi-ar plăcea s-o văd pe Fan în micile ei excese de temperament, zicea el deseori când el şi Fanny erau împreună cu alţi oameni. Apoi râdea de biata lui soră şi o tachina spunându-i cât a fost de stupidă. Desigur, aceasta înrăutăţea situaţia.
După ce reuşea s-o enerveze puţin, el zicea:
- Vezi, nu ţi-am spus eu? Uită-te ce roşie s-a făcut. Fan, de ce îţi sunt obrajii şi urechile roşii ca focul?
Din nefericire, de câte ori făcea această remarcă despre obrajii şi în special urechile ei, întotdeauna fetiţa se

agita şi se pierdea cu firea. în acele momente de supărare, Fanny nu mai ştia ce spunea sau ce făcea.

După ce furia îi trecea, întotdeauna îi părea rău că s-a pierdut cu firea. Ii părea nespus de rău în special dacă rănea pe cineva drag. Este adevărat că fetiţa încerca să-şi controleze temperamentul. Când era într-o dispoziţie bună, de multe ori promitea solemn că nu se va mai pierde cu firea niciodată.

Dar când era ispitită să se enerveze iarăşi, se pare că uita toate promisiunile bune pe care le făcea. Cu puterea voinţei ei, ridica ziduri ca să-şi stăpânească sentimentele. Acestea însă se dărâmau şi furia năpădea în sufletul ei ca o apă care inundă. Micuţa Fanny greşea mereu, se caia şi iarăşi greşea. Nu se putea stăpâni. Cu dragoste, Doamna Gray încerca s-o ajute să-şi rezolve această chinuitoare problemă. Până la urmă, Fanny a învăţat să se controleze când era cu mătuşa ei. Totuşi, doamna Gray era conştientă că nu va fi întotdeauna lângă ea ca să-i controleze lui Fanny izbucnirile. Schimbarea lui Fanny depindea în totalitate numai de ea. Ceea ce este destul de trist e că doamna Gray a avut dreptate când i-a spus soţului ei că vor avea o problemă de rezolvat nu numai în mâinile lor, ci şi în inimile lor, în timpul cât vor avea grijă de copiii surorii ei.

într-o zi, Fanny spuse:

- Mătuşă Rachel, te superi ... adică, pot să-ţi cer un favor?

- Da, poţi să-mi ceri, Fanny. Ce ai dori?

- Mulţumesc foarte mult, mătuşă Rachel. E vorba despre Susan Watson. Aş vrea să rămână la noi pentru câteva zile şi să se joace cu mine. Se poate? Adică, ai putea s-o întrebi dacă vrea să vină, te rog? Mi-ar plăcea foarte mult să vină în vizită.

Acum trebuie să explicăm că, într-o zi, doamna Gray şi nepoata ei s-au dus în Westshire. Au petrecut aproape toată dimineaţa acolo, făcând cumpărături şi rezolvând unele treburi pentru domnul Gray. După-masa, au vizitat o prietenă de-a doamnei Gray, care avea grijă de o fetiţă orfană. Fetiţa era cam de-o vârstă cu Fanny. Ele s-au jucat împreună mai multe ore în timp ce doamnele stăteau de vorbă.

Când a venit vremea ca doamna Gray şi Fanny să plece acasă, lui Fanny i-a fost foarte greu să se despartă de noua ei prietenă. Lui Fanny îi plăcuse fetiţa foarte mult. De aceea şi-a făcut curaj s-o întrebe pe mătuşa ei dacă Susan ar putea sta la ei câteva zile.

Doamna Gray a cugetat puţin înainte să-i răspundă. Susan Watson era o fetiţă veselă şi vorbăreaţă. Doamna Gray ştia că era ascultătoare şi se purta frumos. De asemenea, ştia că Susan a fost crescută cu grijă şi primise o educaţie bună. Probabil că ar fi fost o influenţă bună, precum şi o prietenă bună pentru nepoata ei. Doamna Gray s-a gândit că va fi totodată ceva special pentru Fanny, de vreme ce nu avea altă prietenă la fermă, în afară de fratele ei, George. Ştia că lui

Susan Watson îi va face plăcere să le viziteze şi
I ,w0 •
de asemenea va fi foarte bine şi pentru ea, mai ales că era orfană.
Cine nu e interesat de orfani? Cine nu este bucuros să le arate respect şi dragoste? Cu siguranţă, doar cineva care nu împărtăşeşte necazurile umane.
Aceste gânduri au trecut repede prin mintea doamnei Gray înainte să răspundă la întrebarea lui Fanny. Dintr-odată, în minte i-a venit un alt gând care a făcut-o să ezite puţin mai mult. Poate faţa îi trăda gândurile, pentru că ochii lui Fanny s-au umplut de lacrimi.
I-a şoptit mătuşii:
- Nu vrei s-o inviţi pe Susan, aşa-i? Mă tem că ştiu de ce.
- De ce, Fanny?
- Crezi... Te rog, mătuşă Rachel. Te gândeai la temperamentul meu?
Săraca fetiţă nu avea suficient curaj s-o spună. Apoi şi-a aşezat capul pe braţul mătuşii. Fanny a privit-o cu sfială, aşa încât doamna Gray ar fi trebuit să aibă o inimă de piatră ca să nu fie înduioşată de mâhnirea lui Fanny.
- Ce zici, draga mea? a întrebat ea cu gingăşie, trăgând-o mai aproape de ea şi dându-i un sărut. Dacă eu sunt gata să am încredere în tine, poţi şi tu să ai încredere în tine însăţi că o să faci ce e bine?
- Oh, mătuşă Rachel, sunt sigură că pot. Sunt aproape sigură că pot, şi spunând aceasta Fanny s-a oprit.
- De ce anume eşti aproape sigură, draga mea?
CAV
- Că poţi să ai încredere în mine. Niciodată n-aş putea fi atât de rea încât să mă cert cu o fată aşa scumpă ca Susan. Este o biată orfană fără mamă şi fără tată.
Fanny a scos un strigăt la aceste cuvinte, pentru că atinseseră o coardă sensibilă în inima ei. Cuvintele îi amintiseră de părinţii ei, de boala tatălui ei şi de tristeţea mamei ei. Chiar în acele momente era aproape convinsă că este egoistă pentru că vrea un lucru bun pe care părinţii ei nu-1 pot împărtăşi cu ea. Mai ales că poate chiar în acea clipă, ei sunt foarte îngrijoraţi.
In scurt timp, Fanny şi-a revenit. Era sigură că nu-şi poate pierde firea cu o persoană aşa de simpatică şi drăguţă. Şi-a făcut multe promisiuni serioase să fie atentă să-şi controleze emoţiile tot timpul cât Susan va fi acolo. In final, doamna Gray a fost de acord s-o invite pe Susan să stea câteva zile la The Elms.
„S-ar putea să-i facă bine lui Fanny", se gândi ea din nou. „S-ar putea să fie un exemplu bun pentru ea să vadă cum reacţionează un copil calm. S-ar putea să le facă bine fetelor să împărtăşească învăţătura cu un prieten. S-ar putea ca bietei orfane să-i fie de ajutor prietenia cu ea, pentru că Fanny va ajunge o persoană reputată şi înstărită când va fi mare."
Doamna Gray spuse:
- Sper că te vei ţine de cuvânt, draga mea Fanny. Dacă o pot convinge pe prietena mea s-o lase pe Susan la noi câteva săptămâni, atunci va fi musafira ta. Dacă vrea şi ea, poate veni chiar astăzi cu noi acasă.
nruxi/
i/ rruiW
Nu a fost nevoie de prea multă muncă de convingere. Susan a fost încântată de ideea de a petrece o vacanţă lungă şi frumoasă în casa confortabilă de la fermă a doamnei

Gray.
Zilele se scurgeau foarte fericite la The Elms. A trecut o săptămână, apoi două, iar tinerele prietene încă nu avuseseră niciun motiv de ceartă. Nici măcar în mintea lor nu aveau păreri diferite. Dimineaţa îşi făceau lecţiile împreună. După-masa, coseau sau brodau. Mergeau la plimbare şi se jucau împreună. Intre ele nu exista nici cel mai mic semn de neînţelegere. In tot acest timp, Fanny era extrem de agreabilă cu toată lumea din jurul ei. îşi stăpânea cu atenţie temperamentul. O dată sau de două ori George a testat-o şi a încercat s-o necăjească. Răbdătoare, Fanny 1-a ignorat. A început să-i răspundă furioasă, dar s-a oprit în mijlocul răspunsului. Doamna Gray a observat toate acestea şi era foarte fericită. S-a felicitat pe sine pentru că experimentul dădea roade.
Intr-o după-masă fericită, doamna Gray le-a lăsat pe cele două fete singure pentru o oră să se joace. La un moment dat, a auzit un strigăt din camera unde cele două se jucau. Când s-a dus repede să vadă ce se întâmplase, a văzut-o pe micuţa Susan plângând. Fetiţa îşi acoperea cu durere obrazul roşu cu mâna. Puţin mai departe stătea Fanny, palidă de mânie. Mătuşa ei a observat că părea a se simţi deja foarte vinovată şi ruşinată.
Pentru o secundă sau două, doamna Gray a fost atât de surprinsă şi dezamăgită încât nici nu putea vorbi.
u/uxveuuv CAV ruvnui//icuv
înainte să apuce să întrebe ceva, Susan a fugit la ea căutând protecţie. încercând să-şi stăpânească plânsul, Susan a zis cu o voce înceată şi tremurândă:
- Vă rog, doamnă. Mă puteţi duceţi înapoi la Westshire astăzi?
- Sigur, draga mea, te poţi întoarce acasă dacă asta doreşti, spuse soţia fermierului cu bunătate. Mai întâi însă aş vrea să ştiu de ce vrei să te întorci acasă aşa de curând. Ce s-a întâmplat cu obrazul tău - obrazul pe care încerci să-1 ascunzi de mine - care pare cu dungi şi îmbujorat.
- Vă rog, doamnă. Nu vreau să spun. Vă rog, nu-mi cereţi să vă spun, vorbi Susan foarte încurcată. încerca să se elibereze din braţele doamnei, care îşi încolăcise mâinile în jurul ei, ca fetiţei să nu-i mai ne frică de Fanny.
între timp, scurta criză a lui Fanny trecuse. Inima îi era plină de amărăciune şi vinovăţie. Făcându-şi curaj, Fanny se duse repede şi îşi puse mâinile în jurul inimii micuţei prietene. Fanny atinse obrazul cuprins de durere al lui Susan.
- Oh, mătuşă Rachel, am fost foarte, foarte rea, plânse ea. A fost numai vina mea. Cum am putut face una ca asta, draga mea? Dragă Susan, te rog, iartă-mă. N-am vrut să fac aşa ceva. Oh, mătuşă Rachel. Am fost atât de rea ... atât de nesăbuită! O Doamne, ce să fac? Săraca Fanny spunea toate acestea din inimă în timp ce o îmbrăţişa pe Susan. Apoi a îngenuncheat lângă ea ca să-i ceară iertare.
XI
-ăÂs mxvu

Nu mai e necesar să spunem mai multe despre acest incident. Nu mai e necesar să vorbim nici despre motivul care a declanşat incidentul şi nici despre izbucnirea de furie care a urmat. Este bine de spus însă că Susan n-a ezitat s-o ierte pe Fanny.
Susan însă a rugat-o din nou:
- Doamnă Gray, aş dori să merg acasă la Westshire cât mai repede posibil.
In acea zi Fanny şi-a pierdut tânăra prietenă. Ea a plâns în tăcere în timp ce îşi făcea lecţiile. Toată tihna şi fericirea ei de până atunci se spulberaseră. Cu umilinţă, şi-a

acceptat pierderea. Ştia că mătuşa ei binevoitoare avea un motiv temeinic să fie supărată pe ea.
Cu toate că n-am spus totul despre ceea ce s-a întâmplat când Fanny s-a înfuriat pe musafira ei, doamna Gray a aflat. Ştia cât de inocentă şi lipsită de intenţie a fost cearta iscată. Chiar şi domnul Gray era foarte serios şi tăcut. Acest fapt a fost surprinzător pentru că era foarte ataşat de nepoata lui şi de obicei nu era deloc sever cu ea. După câte se părea, fratelui ei, care de obicei era destul de nepăsător faţă de ea, îi părea rău pentru ruşinea lui Fanny şi pentru ceea ce se întâmplase.
Acum, că Fanny ştia că a făcut un lucru rău, era ceva şi mai greu să suporte. „Duhul omului îl sprijineşte la boală; dar duhul doborât de întristare, cine-1 va ridica?" (Proverbe 18:14). Duhul lui Fanny era rănit. în inima ei ştia că era vinovată. Ştia că a păcătuit prin faptul că nu s-a comportat cum ar fi trebuit faţă de oamenii pe

care-i iubea. De asemenea, ea ştia că era foarte vinovată înaintea lui Dumnezeu, Tatăl ei din cer.
Au trecut câteva zile până când umilita fetiţă a avut curaj s-o privească pe mătuşa ei în faţă. Au trecut alte câteva zile bune până când fetiţa s-a putut gândi la comportamentul rău pe care 1-a avut fără să înceapă să plângă. Şi-a promis că niciodată nu-şi va mai pierde firea! Regreta ceea ce făcuse şi avea intenţii bune, însă nu putea trece cu vederea ceea ce făcuse deja.
După un timp destul de lung, Fanny a decis să scrie o scrisoare în care să-i ceară iertare lui Susan. I-a scris lui Susan o scurtă scrisoare, la citirea căreia cu greu îţi puteai stăpâni lacrimile. Când Susan Watson a citit-o, s-a înduioşat. Susan i-a trimis un răspuns aşa de plăcut şi iubitor, încât lui Fanny i-a părut şi mai rău pentru că a năruit prietenia dintre ele.
Fanny ar fi vrut atât de mult să-i ceară mătuşii - şi era atât de timidă - s-o cheme iarăşi pe Susan la The Elms. însă nu îndrăznea.

Câmpul cu trifoi

Intr-o dimineaţă, la câteva săptămâni după incidentul petrecut între Fanny şi Susan, familia lua micul dejun. Unul dintre muncitorii de la câmp a intrat în încăpere ca să vorbească cu domnul Gray despre munca de la fermă. Muncitorul tocmai dădea să iasă din casă când deodată şi-a amintit ceva. Oprindu-se la uşă, zise:
- Era să uit, domnule, v-aţi uitat la cei cinci acri de pământ cu trifoi în ultimul timp?
- Nu, Reuben. Ultima dată când m-am uitat, trifoiul arăta bine. De ce?
- Arăta în unele locuri, spuse omul, dar aseară am fost acolo. Mi s-a părut că arată ciudat pe alocuri înspre mijlocul câmpului. M-am plimbat pe câmpul cu trifoi să-l văd mai bine şi pot să vă spun că buruiana 1-a năpădit foarte tare.
- Buruiana, Reuben? Ce buruiană?
- Buruiana cu nume rău, domnule. Este un cuvânt atât de urât că nici nu vreau să-l rostesc. Ştiţi dumneavoastră. Cea ... vreau să spun ... cea căruia îi spunem prescurtat pe aici. Nu ştiu care îi este numele adevărat.

- Da, Reuben, ştiu la care buruiană te referi. Eşti sigur că creşte în trifoi?

\
JaÂYvaxvi
oxv
lUAAWCUUX/ CAV UAUWMJ fLCUV

- Cu siguranţă, domnule. Am văzut-o cu ochii mei. A crescut aşa de mult încât s-a întins pe o porţiune mare.
- Atunci s-a terminat cu una dintre recoltele mele de trifoi, dacă nu putem stârpi duşmanul, a oftat domnul Gray. îmi pare rău, dar oricum nu ştiu dacă am fi putut face ceva. O să mă duc să văd despre ce e vorba cât de repede.
- Buruiana cu nume rău? Ce fel de buruiană este aceea? îl întrebă George Franklin pe unchiul lui imediat ce omul plecă. George începuse să fie un micuţ fermier priceput. întotdeauna era interesat de ceea ce trebuia făcut cu pământul unchiului său.
- Este o buruiană foarte rea, George. Este foarte distructivă şi otrăvitoare. Se întinde foarte repede. Poţi să vii cu mine chiar acum. Poţi să vezi ce rău a făcut şi face în continuare.

în mai puţin de o oră, fermierul şi nepotul lui erau gata să meargă pe câmp. Tocmai dădeau să iasă din hol, când domnul Gray şi-a amintit deodată ceva. S-a întors şi a zis:
- Poate că şi lui Fanny i-ar plăcea să vină cu noi. Este o zi frumoasă pentru a alerga pe pajişte. Nu vrei să vii şi tu, Fanny?

Lui Fanny îi plăcea întotdeauna să-1 însoţească pe unchiul ei prin împrejurimile fermei în timp ce acesta îşi făcea treaba. în câteva minute, cu pălăria aşezată pe cap, era gata de plecare.

Cei cinci acri de pământ erau de cealaltă parte a fermei domului Gray. Se învecinau cu pământul unui alt

fermier. Vecinul domnului Gray ar fi putut învăţa de la el lucruri bune despre fermă dacă ar fi dorit să îmbunătăţească starea fermei sale. Dar n-a făcut-o, aşa că cele două ferme arătau întotdeauna foarte diferit. De partea domnului Gray, şanţurile şi gardurile erau îngrijite. Ele preveneau pământul de inundaţii când oamenii irigau terenurile. Domnul Gray avea grijă ca în fiecare an să se pună fertilizator pe recoltă, ca aceasta să fie sănătoasă. Recoltele strânse din acest pământ cu trifoi erau întotdeauna sănătoase şi fără buruieni, dacă nu se întâmpla ceva neaşteptat. Astfel avea grijă domnul Gray de toată ferma lui.

în schimb, domnul Pearson era nepăsător şi leneş. Unele dintre canale se spărseseră şi nu fuseseră niciodată reparate. Gunoaiele i-au umplut şanţurile. Lucrul acesta îngreuna foarte tare irigatul şi uscarea pământului. De multe ori, mlaştini de apă acopereau pământul. Nu era nici fertilizat. în asemenea condiţii, nu putea da recoltă bună. Buruienile erau o mare problemă pentru că nimeni nu-şi făcea timp să le înlăture. Chiar şi într-un sezon foarte bun, recoltele domnului Pearson erau destul de slabe.

Am putea înşira o mulţime de alte diferenţe dintre ferma domnului Gray şi cea a domnului Pearson. Ne-ar lua însă prea mult. Haideţi aşadar să ne întoarcem la George şi Fanny Franklin. Mergeau peste pământul cu pajişte şi porumb împreună cu unchiul lor, gândin-du-se la buruiana cu nume rău. Reuben spusese ceva

CAV
\JVULQJV
tare neplăcut despre asta. în mai puţin de o jumătate de oră, domnul Gray şi nepoţii lui ajunseseră la câmpul cu trifoi. îi puteau simţi mirosul dulce adiind în răcoarea dimineţii.

Ei bine, nu văd nimic rău.

Era o privelişte frumoasă. Trifoiul era sănătos şi înalt şi înflorea cu flori roşii. Florile arătau minunat, strălucind deasupra frunzelor verzi ale trifoiului. Zumzetul
CAV niinu& AXXAV
plăcut al albinelor umplea aerul. Oamenii de la ţară, care sunt atenţi la aceste detalii, ştiu cât de mult le place micuţelor albine câmpul cu trifoi acoperit de flori.
- Se pare că nu e nimic rău pe aici, nu-i aşa, George? spuse fermierul după ce se uită cu atenţie peste întregul câmp.
- Aşa e, nu văd nimic rău, răspunse George. Deşi nu prea mă pricep, adăugă apoi cu sinceritate:
- Tu ce crezi, Fanny? continuă domnul Gray. Fanny spuse că ea nu ştie chiar nimic despre trifoi
sau despre câmpul cu trifoi. Ea credea că florile sunt foarte frumoase şi că miroseau minunat.
- Vezi vreo buruiană despre care ţi-a spus Reuben, unchiule James?
- Aici nu, băiatul meu, dar văd ceva ciudat în mijlocul câmpului. Haideţi să mergem să vedem.
- N-o să facem rău trifoiului dacă trecem prin el? întrebă Fanny.
- S-ar putea să-i facem puţin rău, dar va trebui să ne asumăm acest risc. Câteodată e necesar să suferi puţin ca să faci ce e bine atunci când încerci să ajungi la rădăcina lucrurilor rele. La fel este şi cu alte lucruri, nu numai cu cele de la fermă.
- Oare ce vrea să spună? se gândi Fanny în sinea ei.
- De exemplu, sunt lucruri, asemenea buruienilor, care prind rădăcină şi se dezvoltă în

inima omului. Este un lucru foarte bun să le stăpâneşti şi, dacă e posibil, să

\JaAYUOAVU

scapi de ele, chiar dacă e greu. Eşti de acord, draga mea? zise unchiul ei.
Fanny aprobă, cel puţin aşa credea.
- Câteodată, când facem asta, aproape călcăm în picioare unele dintre cele mai sensibile sentimente care se dezvoltă acolo. De aceea mă tem că nu e bine să fim aspri cu cei mai în vârstă care ne fac „învăţători naivi".
- Ce vrea unchiul să spună? se întrebă Fanny din nou. Nu m-ar surprinde deloc dacă se gândeşte la mine şi la temperamentul meu iute.
- Mă întreb ... oare unchiul James se gândeşte la mine şi la mândria mea? îşi şopti George lui însuşi.
Domnul Gray a continuat să vorbească ca şi cum ar fi gândit cu voce tare.
- Există un singur învăţător mare şi perfect, care a venit de la Dumnezeu. Niciodată El nu va călca în picioare ceva bun ca să înlăture ce e rău. „Trestia frântă n-o va zdrobi, şi mucul care mai arde încă, nu-1 va stinge" (Isaia 42:3). Iertaţi-mă, vă vorbesc în parabole. N-am vrut să fac asta. Ia uite, am ajuns. Iată buruiana! Fanny, chiar şi tu poţi vedea aici ceva ce n-ar trebui să fie, nu-i aşa?
In timp ce vorbeau, domnul Gray păşea atent prin trifoi. George şi Fanny îl urmau cu prudenţă. Dintr-odată, cu toţii s-au oprit şi au privit. Ajunseseră în mijlocul câmpului într-un loc care arăta cu totul diferit de partea de unde tocmai veniseră. Un cerc mai mic de trifoi era scurt şi uscat. Florile roşii erau ofilite, iar frunzele şi

ffi

0 WTMAAUXXV CAV VUiAYUl/ AXUl/

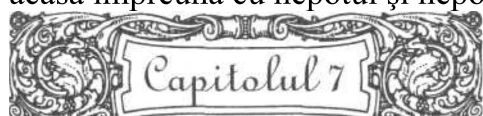
tulpina păreau galbene. De asemenea, Fanny a observat un miros ciudat amestecat cu-parfumul dulce al trifoiului. Nu era nici măcar o albină acolo sau în apropierea acelui cerc.
Dar asta nu era totul. Aproape fiecare tulpină de trifoi avea în faţa ei o buruiană subţire şi tare care era răsucită în jurul ei. Buruienile aveau rădăcini lungi şi puternice. Ele se întindeau şi acopereau pământul, iar acum plantele bune erau înăbuşite.
- Aceasta este buruiana despre care vorbea Reuben? întrebă Fanny.
- Da, merită să i se spună „buruiana cu nume rău", nu-i aşa?
Fanny aprobă. Curios, George a întrebat care era numele scurt despre care vorbea Reuben şi care suna aşa de urât.
Poate că domnul Gray nu i-a auzit întrebarea, sau poate că n-a vrut să răspundă tocmai atunci. El a spus doar:
- Mă tem că va trebui să mai cercetăm împrejur. Apoi şi-a continuat încet cercetarea în timp ce mergea.
- O Doamne, de-asta mi-a fost frică, spuse el în timp ce ajunseseră la o porţiune mult mai mare de trifoi care era afectat şi uscat. Buruiana care acum creştea foarte repede acoperise pământul în locul trifoiului. Buruienile de aici se răspândiseră în toate direcţiile. Rădăcinile lor erau bine înfipte în pământ. Ele năpădeau şi distrugeau toate plantele de trifoi din jurul lor.

K-XUrUOAXĂ/

- Vedeţi câtă stricăciune e aici? spuse domnul Gray. Trebuie făcut ceva în privinţa asta, altfel vom pierde toată recolta.

- Miroase aşa de urât, spuse Fanny, şi aşa era. Plantele moarte miroseau destul de rău. Cât despre albine, fără îndoială şi-au luat zborul din acea parte a câmpului.
Fermierul încă se mai uita la distrugerea provocată de „buruiana cu nume rău". Tocmai smulsese una dintre buruieni ca s-o arate nepotului şi nepoatei lui.
- Uitaţi cât de adânc se înfig rădăcinile în pământ şi cât de multe sunt.
Tocmai atunci au auzit o voce venind de peste gardul din apropiere.
- Aşadar, domnule Gray, văd că şi la dumneata e. George ştia că era vocea domnului Pearson.
- Da, şi la mine e, aşa cum spui, răspunse fermierul cu grijă.
- Vezi, spuse zeflemitor domnul Pearson, nu poţi ţine în permanenţă buruienile departe, oricât te-ai strădui să le piveşti şi să le ţii în frâu.
- Da, este foarte adevărat, prietenul meu. Uneori buruienile cresc, chiar dacă suntem foarte grijulii, spuse domnul Gray.
A simţit nevoia să adauge, „în special când ai ca vecini fermieri aşa de leneşi". Dar nu a spus cu voce tare ceea ce gândea. L-a întrebat în schimb cum îi mergea culturii lui. Şi domnul Pearson avea o cultură de trifoi de cealaltă parte a gardului.

- Ar trebui să vii s-o vezi, l-a invitat domnul Pearson.
Aşa că domnul Gray, George şi Fanny au trecut dincolo de gard ca să-i vadă cultura. O singură privire a fost suficientă ca să constate că „buruiana cu nume rău" se instalase foarte bine şi acolo. Era o privelişte tristă. Jumătate din cultura de trifoi era distrusă. Buruiana îi luase locul şi se vedea cu ochiul liber că se întindea foarte repede.
- Asta e rău de tot, spuse fermierul înţelept. Se pare că paguba este aici de ceva vreme.
- Cu siguranţă, răspunse celălalt.
- Ce o să faci în privinţa asta, domnule Pearson?
- Ce o să fac? Nimic, bineînţeles. La ce foloseşte? îmi va lua mai mult timp, grijă şi bani ca să scot buruienile din pământ decât merită recolta. Cine ştie dacă pot salva cultura, oricum?
- Dacă ai fi depistat-o din timp, domnule Pearson ... începu să spună domnul Gray.
Domnul Pearson l-a întrerupt brusc:
- Nu ştiu de ce mă aşteptam să spui asta. Nu sunt sigur dacă este adevărat ce spui pentru că nu e aşa de uşor să scapi de această problemă.
- Ei bine, va trebui să vedem, prietenul meu. De un singur lucru sunt sigur. Doar uitându-ne la ea şi vorbind, nu facem nimic. E timpul să mă întorc la muncă, aşa că trebuie să-ţi spun la revedere.
Domnul Pearson a spus şi el un la revedere prietenos. Apoi domnul Gray s-a întors acasă împreună cu nepotul şi nepoata lui.

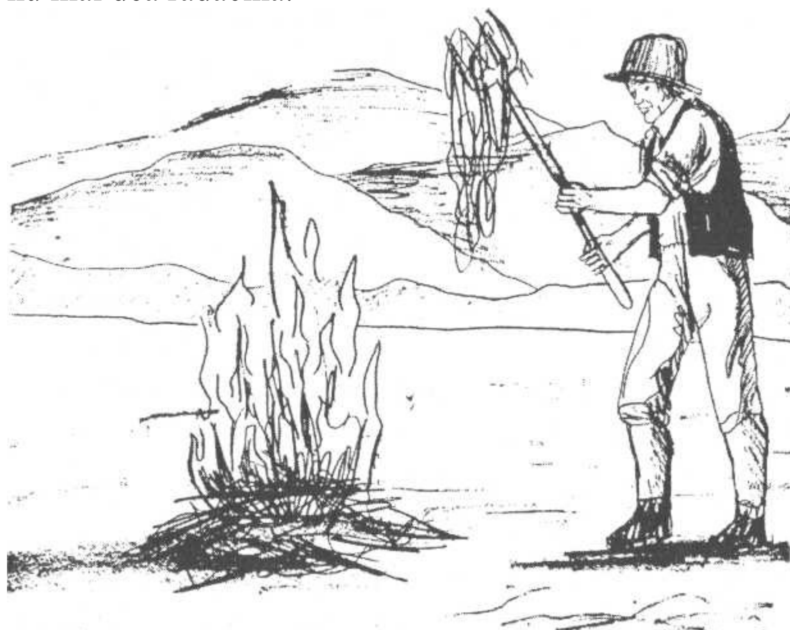

O altă vizită la terenul cu trifoi

In aceeaşi dimineaţă, domnul Gray i-a chemat la el pe câţiva dintre muncitorii săi. Le-a dat unelte şi i-a dus la terenul cu trifoi. Câteva zile la rând au lucrat din

greu. Au muncit aici mai mult decât în tot restul pământului de la fermă laolaltă. Când muncitorii au terminat în sfârşit, domnul Gray i-a invitat pe George şi Fanny să vină din nou să vadă pământul cu trifoi.
Le-a luat ceva timp până să ajungă acolo. In drumul spre partea afectată de buruiană au trecut prin partea de teren unde trifoiul era sănătos. Apoi au ajuns la partea în care trifoiul fusese năpădit şi distrus de buruiană. Atunci au înţeles şi mai bine decât înainte câtă pagubă, pierdere şi muncă a cauzat „buruiana cu nume rău".
Porţiuni întinse de pământ erau complet goale. In locurile goale, muncitorii araseră pământul, aşa că acesta arăta cum arată de obicei toamna după recoltat. Se vedea cu ochiul liber că fiecare bucată de pământ fusese atent cercetată. In fiecare loc unde au găsit o buruiană, au scos-o cu grijă afară. Se strânseseră câteva grămezi de buruieni uscate, aţoase şi otrăvitoare, amestecate cu

trifoi uscat. într-o porţiune goală mai mare, unul dintre muncitori dăduse foc buruienilor. Oamenii aduceau grămezile de buruieni şi le puneau pe foc arzându-le să nu mai dea rădăcină.

In timp ce ei priveau, domnul Gray a luat în mână o buruiană. I-a chemat pe nepotul şi nepoata lui să privească buruiana ciudată şi să vadă de ce este aşa de periculoasă. Mai întâi le-a arătat rădăcinile. Le-a spus că acele rădăcini se ramifică în toate direcţiile în pământ. Cu mult înainte ca fermierul să afle că ele creşteau în pământul lui, buruienile începuseră să ia mineralele şi apa de care avea nevoie o cultură sănătoasă.

Apoi le-a arătat tulpina lungă, încolăcită şi aproape fără frunze a plantei celei rele. El a început să le explice cum ea apucă strâns prima plantă fragedă din preajmă şi se răsuceşte în jurul ei. Apoi, imediat, mai dă câţiva lăstari, înfigându-i în planta fragedă şi luându-i toată seva, până când planta moare. Acesta este felul în care buruienile

cresc şi se întind.
- Crezi că ai scăpat de toate buruienile, unchiule James? întrebă Fanny. Atât ei, cât şi fratelui ei descrierea unchiului lor li se părea foarte interesantă.
- Mă îndoiesc, răspunse el. Dacă voi fi foarte atent şi le voi urmări, s-ar putea ca mare parte din cultura de trifoi să fie salvată.
- Cum a început „buruiana cu nume rău" să crească aici, unchiule James, şi care este numele ei adevărat? dori George să ştie.
- O să-ţi răspund mai întâi la ultima întrebare, spuse domnul Gray. în această parte a ţării, buruienii i se spune „iarba diavolului". Are un nume urât, tocmai cum zicea Reuben atunci când mi-a spus că a descoperit-o aici. Se cheamă aşa probabil pentru că are însuşirea teribilă de a distruge. înseamnă că e ceva de care trebuie să te fereşti şi s-o eviţi. Numele ştiinţific al buruienii este „cuscuta". Când vom ajunge acasă o să vă arăt o descriere a ei într-una din cărţile mele de agricultură.
Şi domnul Gray continuă:
Cum a ajuns aici? Ei bine, seminţele ei au fost aduse aici. Ele au început să crească aşa cum cresc şi alte

plante. Nu-mi place să acuz pe niciunul dintre vecinii mei, dar mă tem că nu există nicio îndoială cu privire la modul cum au ajuns seminţele aici. Haideţi să mergem să vedem cultura de trifoi a domnului Pearson.
O singură privire a fost de ajuns pentru a înţelege că nu mai exista nicio speranţă pentru cultura domnului Pearson. El nici măcar n-a încercat să oprească buruiana să se răspândească, aşa că aceasta s-a întins foarte repede peste tot pământul.
- La ce te gândeşti, George? a întrebat dintr-odată domnul Gray, în timp ce se întorceau spre casă.
- Cred că e îngrozitor, exclamă George.
- Ai mai spus-o şi înainte, rosti domnul Gray cu un zâmbet, dar ce e îngrozitor?
- Ca domnului Pearson, sau oricui altcuiva, să i se permită să facă atâta pagubă altor oameni şi lor înşişi, doar prin faptul că sunt leneşi şi nepăsători, spuse băiatul.
- Nu te îndoieşti deloc de faptul că seminţele „buruienii cu nume rău", cum îi tot spunem, au fost suflate din parcela lui cu trifoi în parcela mea, nu-i aşa?
- Aşa e, unchiule James. Nu crezi şi tu că aşa s-a întâmplat?
- Crezi că buruienile s-au maturizat şi au făcut seminţe din cauză că nu e un fermier bun?
- Da, spuse George din nou. Nu crezi că din cauza asta s-a întâmplat?
- Ei bine, trebuie să admit că probabil ai dreptate.

Este adevărat că stilul de agricultură pe care îl face domnul Pearson îmi cam dă bătaie de cap. De exemplu, îmi amintesc că în urmă cu câţiva ani au apărut câţiva scaieţi în cultura de porumb a domnului Pearson. In loc să-i taie, lucru care ar fi durat doar câteva minute, el i-a ignorat. I-a lăsat să crească în cultura lui de porumb până au făcut flori şi apoi seminţe. într-o dimineaţă cu vânt, pe când mă plimbam pe terenul fermei mele, am văzut coborând din aer nori de puf de scaiete. Ştiam că fiecare puf plutitor avea în el seminţe. A fost prima dată când am aflat ceva despre cultura de scaiete a

vecinului meu. Era prea târziu să rezolv problema.
- Ce s-a întâmplat? au întrebat copiii.
- Primăvara următoare, atât eu, cât şi vecinul meu am avut o cultură foarte sănătoasă de scaieţi. Am muncit mult şi am cheltuit mult atât în anul acela, cât şi în următorii doi, trei ani încercând să scap de ei. Domnul Pearson este de apreciat pentru asta. Pentru prima dată, a început să muncească mult ca să scape de scaieţii din pământul lui. De atunci, n-am mai avut scaieţi.
- Trebuie să fi fost aşa de furios. Vreau să spun că eu aş fi fost foarte furioasă, a strigat Fanny. Aş fi făcut o criză dacă aş fi văzut acel puf de scaiete ameninţător plutind aşa pe deasupra.
- Probabil că aşa ar fi fost, draga mea, spuse calm domnul Gray. Mă bucur că pământul care a avut acea problemă a fost al meu şi nu al tău. Acum vreţi să vă spun la ce mă gândesc eu?

- Da, vrem. La ce te gândeşti? au întrebat ei curioşi.
- Mă întreb cât de des lăsăm oare să treacă pe lângă noi lecţii valoroase fără să învăţăm ceva din ele. îmi amintesc de o veche zicală care vorbeşte despre lucrul acesta. „în timp ce aruncăm vina cu libertate pe greşelile aproapelui nostru..."
- Suntem exigenţi cu aproapele nostru, deşi noi facem la fel. Nu-i aşa? exclamă George. Nici măcar dumneata, unchiule James, nu-ţi urmezi sfatul!
- Ai dreptate. Ştiu că nu-1 urmez la fel de mult precum ar trebui. Dar lucrul pe care l-am văzut astăzi şi despre care v-am vorbit dovedeşte că aceste adevăruri importante şi serioase le uităm atât de uşor. De aceea, „un singur păcătos nimiceşte mult bine" (Proverbe 9:18), şi „niciu-nul din noi nu moare pentru sine" (Romani 14:7).
Domnul Gray continuă:
- în treburile mărunte ale vieţii acesteia, vedem adesea cum nepăsarea unui om faţă de îndatoririle sale de zi cu zi poate răni pe mulţi alţii. Observăm această problemă în temperamentul nostru şi în obiceiurile noastre. Nimeni nu trebuie să se lase pradă atitudinilor păcătoase. Acestea sunt buruienile care cresc în inima omului, provocând durere şi suferinţă pentru toţi cei din jurul nostru. De aceea este şi o problemă spiritua-lă. Omul care îl dispreţuieşte pe Dumnezeu îşi urăşte propriul său suflet. El îşi scutură seminţele păcatului în sufletele altora. Dacă nu intervine îndurarea divină, acolo vor fi mari culturi ale păcatului şi nenorocirii.

Domnul Gray s-a oprit. Pentru că tinerii lui prieteni nu spuneau nimic, cu toţii şi-au continuat drumul spre casă liniştiţi.

Morala

în lungile seri de iarnă, precum şi în cele mai scurte de primăvară, domnul şi doamna Gray obişnuiau să stea împreună cu nepotul şi nepoata lor lângă focul din şemineu. îşi petreceau serile discutând sau citind. Deseori, domnul Gray sau George alegeau câte o carte interesantă şi citeau cu voce tare pentru restul familiei. Doamna Gray şi Fanny coseau sau tricotau în linişte, iar cum vara încă era departe, se puteau bucura până atunci de aceste întruniri fericite.

în seara ce a urmat după a doua vizită la câmpul cu trifoi, domnul Gray a luat o carte mare şi grea din raftul lui de cărţi. A găsit în ea pasajul pe care îl menţionase mai devreme în acea zi. El le-a citit lui Fanny şi lui George o descriere lungă şi interesantă a „buruienii cu nume rău". Se vorbea acolo despre apariţia plantei, ştiinţele naturii, caracteristici şi cele mai eficiente metode de a preveni pagubele ei. Când domnul Gray a terminat de citit pasajul, a închis cartea. A stat fără să spună nimic un timp destul de îndelungat. Părea că se gândeşte adânc la ceva.
Doamna Gray şi-a ridicat privirea de la lucrul ei de mână şi a spus mai mult în glumă:

- Dăm un peni dacă ne spui ce gânduri îţi trec prin minte, James.
- Le poţi afla fără să plăteşti pentru ele, Rachel, a răspuns soţul detaşându-se de gândurile în care se lăsase cufundat.
- Lasă-mă să ghicesc, spuse Fanny. Te gândeai la domnul Pearson şi la săracul câmp cu trifoi, nu-i aşa.[7]
- Ei bine, parţial ai dreptate, dar nu în totalitate, Fanny. Da, la început m-am gândit la câmpul meu cu trifoi. Apoi m-am gândit la alte feluri de câmp, atât ale altor oameni, cât şi ale mele. De exemplu, m-am gândit la câmpul tău, Fanny, şi de asemenea şi la cel al lui George.
- Unchiule James, noi nu avem niciun câmp cu trifoi, sau alt fel de câmp, spuse Fanny schiţând un zâmbet.
■*• Eşti sigură?
- Doar dacă nu vrei să spui - cred că ştiu ce vrei să spui, rosti fetiţa. Apoi a ezitat o clipă.
Domnul Gray zâmbi şi o încuraja să continue.
- Ia zi, ce vreau să spun? întrebă el.
- Că inimile noastre sunt câmpul nostru. Spunând aceasta, Fanny s-a aplecat spre broderia ei şi părea că îşi continua cusutul. La auzul cuvintelor lui Fanny, George părea şi el oarecum stânjenit. Ţinea foarte mult la unchiul lui. Deşi nu îi plăcea întotdeauna când unchiul lui vorbea despre lucruri serioase, în mod special când erau lucruri şi puncte de vedere personale. George oftă şi îşi spuse în sinea lui: „Oh, grozav. Acum o să primim o lecţie."

George avea dreptate când şi-a dat seama că unchiul lui urma să vorbească despre greşelile lor cu seriozitate. De fapt, pe toată perioada în care domnul Gray era ocupat cu câmpul de trifoi plin de buruieni, se gândea cum s-ar putea folosi de acea situaţie ca să-i înveţe o lecţie importantă pe Fanny şi pe George. De aceea i-a şi invitat să meargă cu el prima dată, şi tot din acelaşi motiv i-a dus să-1 vadă şi după ce muncitorii au smuls buruienile din el. Stătea liniştit pentru că se gândea la ceea ce voia să spună. George se gândea că o prelegere era întotdeauna o acuzaţie aspră. Greşea însă când îşi imagina că unchiul lui le va face „morală". Nu acesta era modul în care îi plăcea domnului Gray să se comporte cu cineva. El amesteca bunătatea cu mustrarea şi încerca să urmeze exemplul Mântuitorului.

- Niciodată să nu calci în picioare ce este bine ca să ajungi la rădăcina a ceea ce este rău, spuse domnul Gray.
Am putea scrie mai multe despre atitudinea lui bună, dar mai bine îl lăsăm pe unchi să vorbească pentru el însuşi.
- Ai avut dreptate când mi-ai spus ce gândesc, Fanny, spuse el zâmbind. Da, într-un anumit fel, inimile noastre sunt câmpul nostru.
- Presupun că tu crezi că unii dintre noi au un sol sărac, nu-i aşa? întrebă George.
- Oh, da. Foarte sărac sol, dragul meu băiat. Ştiu că am motive serioase să cred şi să spun acest lucru despre
68,
inimile tuturor. Scriptura este cu siguranţă o autoritate mai calificată decât mine. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Inima este nespus de înşelătoare şi de deznădăjduit de rea: cine poate s-o cunoască?" „Căci din inimă ies gândurile rele, uciderile, adulterul, furturile, mărturiile mincinoase, blasfemiile" (Matei 15:19). Cred că aşa este, George. Dacă inimile noastre sunt comparate cu un câmp, atunci cu siguranţă solul nostru este foarte, foarte sărac.
- Ceea ce e şi mai rău, adăugă doamna Gray, nu este doar că solul e sărac, ci că este murdar şi plin de seminţe rele care dăunează.
- Ai dreptate, aprobă soţul ei. Este întocmai ca şi tot pământul pe care l-am cultivat vreodată şi l-am adus la recoltare. Se pare că buruienile cresc foarte uşor şi întotdeauna răsar din senin. Pământul este plin de astfel de seminţe, sau cel puţin pare să fie. Dacă îl laşi în voia lui, nu peste mult timp vor creşte în el multe feluri de plante nefolositoare şi dăunătoare. Numai sămânţa bună trebuie pusă în pământ şi trebuie îngrijită când începe să crească.
George a ridicat din umeri. „Mă întreb unde vrea să ajungă acum unchiul James. A fost o prostie din partea mea să-1 întrerup", se gândi el.
Intre timp, sora lui se oprise din lucrul de mână şi îl privea timidă pe unchiul ei. Se gândea în sinea ei că ştia câte ceva despre unele buruieni care creşteau în inimile oamenilor.
69

- Unchiule James, pământul tău trebuie să fie acum aproape fără seminţe de buruieni, nu-i aşa? întrebă George după câteva secunde de tăcere. Spera să schimbe tema conversaţiei folosindu-se de puţină măguleală.
Domnul Gray dădu din cap şi zâmbi.
- îmi acorzi prea mare încredere, George. Nu sunt chiar aşa de bun fermier încât să pot spune că am scăpat până acum de toate buruienile. Nu, asta nu s-a întâmplat încă. Buruienile vor creşte, băiatul meu, şi plantele îşi vor urma legea naturii. Există un proverb care spune: „Buruienile cresc repede şi voinice." Dacă sunt îngropate adânc nu pot creşte, însă vor sta acolo în siguranţă, şi cine ştie cât timp va trece până când pământul va fi întors, iar atunci ele vor ieşi şi vor începe să crească şi să înflorească.
- Sunt inimile noastre aşa? întrebă Fanny cu o voce slabă.
- Da, draga mea, mă tem că sunt, răspunse domnul Gray. Nimeni nu poate spune câte seminţe rele sunt îngropate şi ascunse în inimile noastre, iar acestea aşteaptă timpul prielnic să iasă afară. Domnul Isus Cristos ştia lucrul acesta foarte bine. De aceea i-a învăţat pe ucenicii Lui să se roage: „Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de

cel rău." Această rugăciune are multe semnificaţii.
Domnul Gray a continuat:
- Câmpul inimilor noastre este plin de buruieni, fie în stadii de seminţe, fie în creştere. Prin aceasta nu vreau să spun că niciodată nu vor creşte recolte bune şi utile. O

putere divină a plantat seminţe de valoare în câmpul fiecăruia dintre noi. Biblia ne spune: „Orice ni se dă bun şi orice dar desăvârşit este de sus, coborându-se de la Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare" (Iacov 1:17). George şi Fanny, nu credeţi că dacă avem seminţe bune plantate în solul inimilor noastre, se cuvine să le îngrijim şi să ne asigurăm că vor creşte?
George nu putea contesta lucrul acesta. Şi Fanny spuse:
- Oh, da! Sunt sigură că e o idee bună să le purtăm de grijă.
Treptat, domnul Gray aduse conversaţia în direcţia pe care o intenţionase. Devenise mai serios. Le-a vorbit despre Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu şi despre învăţăturile lui. El ne îndeamnă şi ne cheamă să fim „sămânţa bună a împărăţiei lui Dumnezeu". Le-a mai spus că Dumnezeu a sădit în inimile noastre sentimente tandre şi pline de nobleţe. Este nevoie de influenţa îndurătoare a Duhului Sfânt ca seminţele din inimă să trăiască şi să crească puternice, tocmai cum este nevoie de aer şi de căldură pentru seminţele pământului.
Domnul Gray a spus că învăţătura ajută la hrana plantelor cereşti, în aşa fel încât ele să crească în inima omului. Fiecare om trebuie să fie foarte grijuliu, pentru că aceste plante pot fi distruse. Apoi le-a adus aminte nepotului şi nepoatei lui de sfaturile lui Solomon: „Păzeşte-ţi inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieţii" (Proverbe 4:23).

Domnul Gray continuă:
- Vă amintiţi de pilda pe care a spus-o Isus despre omul nobil care a călătorit într-o ţară îndepărtată? înainte de a-şi începe călătoria, a chemat la el pe servitorii lui. Le-a dat câţiva talanţi să-i folosească în timpul cât el avea să fie plecat (Matei 25:14-30, Luca 19:12-27). Dumnezeu pregăteşte câmpul inimii noastre. El plantează sămânţă bună în el, dar lasă la alegerea noastră să avem grijă de această sămânţă bună când răsare. Trebuie să smulgem buruienile care ar putea înăbuşi plantele tinere şi le-ar putea ucide.
Apoi înţeleptul fermier le-a vorbit despre diferitele buruieni care cresc în inimă. Despre cele care produc atâta nefericire şi au nevoie de multă pază şi muncă asiduă. Când unchiul lor a spus acestea, faţa lui George s-a înnourat. Lui Fanny, ochii i s-au umplut de lacrimi. Fetiţa şi-a plecat capul ca să-şi ascundă faţa roşie. Amândoi aşteptau ca unchiul lor să spună ceva despre seminţele din inimile lor.
Aveau dreptate, dar domul Gray a fost foarte blând şi tandru. El le-a vorbit despre dorinţele păcătoase care sunt în inimile copiilor. Le-a citat o strofă dintr-o cântare.
De îndată ce respirăm întâia oară, Seminţele păcatului încolţesc încercând să ne doboare;
Legea pretinde o inimă desăvârşită, Dar fiinţa noastră este în întregime pângărită.

~ De obicei, explică domul Gray, aceste seminţe ale păcatului sunt indigene. Deşi poate că aceasta este calea lor. Fanny, tu ştii ce înseamnă cuvântul „indigen"?

Fanny spuse că nu ştie. Fratele ei ştia.
- Indigen înseamnă orice este natural pentru o zonă de ţară sau pentru sol, explică mândru George.
- Ai dreptate, George, îl aprobă unchiul lui. Mi-e teamă că seminţele păcatului şi „plantele" care cresc sunt aproape întotdeauna naturale pentru solul sărac al inimilor noastre. Uneori, aceste seminţe vin din influenţe exterioare. Sunt aduse în vieţile noastre şi aruncate acolo. Ca şi în câmpul meu cu trifoi. S-ar putea ca adânc în solul de pe câmpul meu să existe încă seminţe ale „buruienii cu nume rău", chiar dacă buruienile au crescut din seminţele suflate de vânt din câmpul vecinului meu.
La fel este şi cu oamenii. „Tovărăşiile rele strică obiceiurile bune." Tinerii în special sunt întotdeauna expuşi la exemple rele şi la ideile lumeşti. Apoi, gândurile păcătoase prind repede rădăcini în inimile lor şi produc multă stricăciune acolo.
- Atunci, unchiule James, spuse George, dacă oamenii pun lucruri atât de păcătoase în inimile şi gândurile altor oameni, cum pot fi de ajutor? Dacă inimile oamenilor sunt pline de seminţe rele, cum pot ei atunci să le împiedice să crească? George întrebă aceste lucruri foarte victorios. Se temea că unchiul lui se gândea la câteva buruieni care erau în inima lui. George socotea
UJU/lUAJXrUV CAV
73
că a găsit un argument la care domnului Gray îi va fi greu să răspundă.
- O să vorbesc despre asta mai târziu, George. Prima dată însă o să spun câteva lucruri despre stricăciunea de care vorbeam.
Domnul Gray le-a reamintit nepotului şi nepoatei lui despre felul în care „buruiana cu nume rău" a distrus o parte din câmpul lui cu trifoi. A distrus şi mai mult din câmpul cu trifoi al domnului Pearson. Foarte repede a ucis toată recolta bună din jur şi a făcut ca pământul să rămână neroditor şi gol.
- De aceea, continuă el, nu putem lăsa ca o singură „buruiană cu nume rău" să prindă rădăcini în inima noastră. Va înăbuşi şi va distruge tot ce este vrednic de laudă şi bun. Astfel, toate seminţele bune ale educaţiei şi cunoaşterii, toate sentimentele noastre nobile sunt supuse riscului de a fi irosite.
- Acum, George, continuă el, îţi voi răspunde la întrebare, îţi aminteşti de cele două parcele cu trifoi. Una dintre ele, şi nu trebuie să spun care, îşi va pierde recol ta. Toate plantele care păreau frumoase cu doar câteva săptămâni în urmă s-au uscat şi au murit. Nu pot fi folosite decât pentru foc. Ce e bun, sau cel puţin ce era bun, împreună cu ce e rău va trebui să fie ars la un loc.
- în cealaltă parcelă, continuă domnul Gray, seminţele au început să crească tocmai ca şi în prima parcelă. Dacă buruienile ar fi fost lăsate în voia lor, s-ar fi întâmplat acelaşi lucru. Imediat ce le-am descoperit, am făcut
XV
ce trebuia făcut ca să scăpăm de ele. Nu o să-ţi spun ce greu ne-a fost să scăpăm de ele. Sper însă că oamenii mei împreună cu mine am putut să salvăm mare parte din recoltă. Sunt sigur ca o parte din ea o vom pierde, dar cel puţin nu vom pierde toată recolta.
- Tot aşa este şi cu câmpul inimilor noastre, George şi Fanny. Seminţe rele şi buruieni cu nume rău, la fel ca o natură rea, se nasc şi cresc acolo. Ce s-ar întâmpla dacă le-am lăsa acolo, Fanny? Să facem asta?
Fanny asculta cu atenţie flecare cuvânt al unchiului. A uitat complet de broderia ei pe

care o pusese pe masă. Se putea vedea cu uşurinţă cu cât interes asculta ce avea de spus unchiul ei.
O dată sau de două ori, faţa i s-a înroşit. Şi asta nu pentru că s-a simţit supărată, ci mai degrabă pentru că a înţeles ce voia să spună unchiul despre seminţele rele care sunt în inimile noastre. Nu e de mirare că s-a simţit tulburată şi ruşinată când domnul Gray a luat-o prin surprindere punându-i această întrebare. Oricum, aceasta n-a oprit-o să răspundă foarte serios, cu voce destul de îngrijorată.
- Nu, cu siguranţă nu trebuie!
- N-ai vrea să le ai tăiate şi scoase afară, draga mea? întrebă unchiul ei. Ai vrea ca săraca inimă să fie arată şi rănită ca să fie eliberată de ele? Este foarte dur şi greu, tocmai aşa cum a fost în câmpul meu cu trifoi.
- Ştiu, dar cred că e cel mai bun lucru. De fapt, sunt sigură că acesta e cel mai bun lucru ce poate fi făcut, spuse Fanny. încă era foarte serioasă.
i *u/uvuvnxx/ CAV xwvrwaj nxxxv*

- Dacă îţi pasă de inima ta, atunci nu vei permite acestor „buruieni cu nume rău" să crească acolo. Dă-mi voie să le spun pe numele lor neplăcut doar o dată. Nu lăsa ca această „iarbă a diavolului" să încolţească până va distruge tot ce este bun. Atunci toată recolta este ca şi cum ar fi „moartă de două ori, smulsă din rădăcini" şi bună doar pentru „focul veşnic". Ai alege să se întâmple aşa ceva inimii tale? Domnul Gray a pus această întrebare cu toată sinceritatea.
- Oh, nu! exclamă Fanny. Şi-a împreunat mâinile în timp ce spunea: „Oh, nu! Orice e mai bine decât aşa
ceva!
- Ai mare dreptate, răspunse mătuşa ei cu delicateţe. Orice e mai bine decât aşa ceva, micuţa mea Fanny.
George era şi el destul de emoţionat. Vocea serioasă a unchiului său 1-a impresionat. Insă o parte din el dorea să-şi ignore sentimentele.
- Unchiule James, începu George, este uşor să observi imediat unde cresc adevăratele buruieni pe câmp. Apoi, poţi începe să acţionezi împotriva lor aşa cum ai făcut tu. Cum află oamenii despre buruienile care sunt în inimile lor? Cum ar trebui să scape de ele?
- Acestea sunt întrebări foarte importante, spuse domnul Gray. Voi încerca să-ţi dau un răspuns. Mai întâi, dă-mi voie să-ţi spun că nu e întotdeauna uşor să descoperi buruienile adevărate pe adevăratul câmp. De multe ori, cresc fără ca noi să le observăm. Unele dintre ele se aseamănă foarte mult cu plantele bune şi le lăsăm

să crească împreună cu plantele până la seceriş. Poate că tu crezi că este uşor să scapi de ele imediat, dar n-ar fi mai uşor să le laşi în voia lor?
- Probabil că ar fi, spuse George, dar aşa o să pierzi o parte din seceriş.
- Aşa este, spuse domnul Gray. Ai răspuns întocmai ca un fermier înţelept şi grijuliu când ai spus asta. Da, ai pierde din recoltă. Este foarte înţelept din partea ta să compari asta cu timpul şi problemele pe care le-am avut eu cu neproductivul meu câmp cu trifoi.
Acum o să răspund la întrebările tale. O modalitate de a afla despre buruienile din inimile noastre este să veghem şi să ne examinăm cu grijă. O altă modalitate este să

comparăm ceea ce începe să crească acolo cu Sfântul Cuvânt al lui Dumnezeu. Aminteşte-ţi, Biblia spune: „Cum îşi va ţine tânărul curată cărarea? (Sau, cu alte cuvinte, cum îşi va putea ţine tânărul inima fără buruieni?) îndreptându-se după Cuvântul Tău" (Psalmul 119:9). Noi trebuie să ne comparăm pe noi înşine, acţiunile noastre, gândurile, sentimentele şi dorinţele cu ceea ce este scris în Cuvântul lui Dumnezeu. De asemenea, trebuie să dorim ca Duhul Sfânt să ne înveţe. Aceasta este singura cale prin care putem descoperi toate buruienile noi şi păcatele ascunse din inimile noastre.

O altă întrebare pe care ai pus-o era cum putem scăpa de ele. Singurul mod prin care putem scăpa de ele este ca în permanenţă să avem grijă şi să veghem. Trebuie să avem jertfire de sine şi stăpânire de sine. Trebuie să ne

rugăm cu sinceritate ca Dumnezeu să ne ajute la vreme de nevoie. Să ne rugăm aşa cum s-a rugat şi David: „Zideşte în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou şi statornic!" (Psalmul 51:10). Trebuie să încercăm să urmăm exemplul lui Isus Cristos. 1 Petru 2:21-22 spune: „Şi la aceasta aţi fost chemaţi; fiindcă şi Cristos a suferit pentru voi, şi v-a lăsat o pildă, ca să călcaţi pe urmele Lui. El n-a făcut păcat şi în gura Lui nu s-a găsit vicleşug." Trebuie să ne uităm la El ca la Mântuitorul nostru. El a venit în lume ca să mântuiască „pe poporul Lui de păcatele sale" (Matei 1:21).

După o scurtă pauză, domnul Gray continuă:

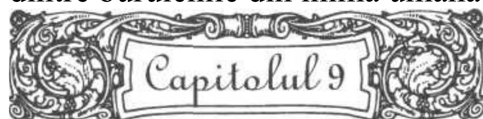
- S-ar putea să pară greu să fii aşa de grijuliu sau să ai atâta jertfire de sine. Desigur, ar fi mult mai uşor să laşi în voia lor aceste „buruieni cu nume rău". Ar fi mult mai uşor să nu-ţi faci griji din cauza lor, nu-i aşa George?

George aprobă. Domnul Gray spuse:

- Trebuie să îţi aminteşti mereu de pierderea pe care o implică. Este vorba de pierderea întregii recolte şi de tot ceea ce este bun. Dumnezeu a creat omul pentru gloria Lui. Acum gândeşte-te la modul în care păcatul a adus o sfidare eternă. De aceea spune Mântuitorul iubitor şi îndurător în Matei 5:29-30: „Dacă deci ochiul tău cel drept te face să cazi în păcat, scoate-1 şi leapădă-1 de la tine; căci este spre folosul tău să piară unul din mădularele tale, şi să nu-ţi fie aruncat tot trupul în gheenă.

Dacă mâna ta cea dreaptă te face să cazi în păcat, tai-o şi leapăd-o de la tine; căci este spre folosul tău să piară unul din mădularele tale, şi să nu-ţi fie aruncat tot trupul în gheenă."

Domnul Gray a considerat că era de ajuns ceea ce le spusese. Spera să le fi dat nepotului şi nepoatei lui o direcţie bună în gândire. Se părea că, într-adevăr, lucrurile pe care le-a spus i-au impresionat pe amândoi. Este adevărat că n-a spus nimic despre firea iute sau despre mândrie. Nu a fost nevoie să menţioneze că acestea erau unele dintre buruienile din inima umană. Copiii ştiau deja că acestea erau buruieni.

Mărturisirea

Toată perioada în care George şi Fanny Franklin au locuit la The Elms, aşteptau cu nerăbdare în fiecare săptămână corespondenţa. Părinţii lor le scriau multe scrisori, iar George şi Fanny nu uitau niciodată să le răspundă. La început, veştile de la părinţii lor nu erau foarte încurajatoare. Faptul că au schimbat climatul şi mediul se părea că nu-1 ajuta foarte mult pe domnul Franklin.
Curând însă, sosiră şi veşti mai încurajatoare. Tatăl lor bolnav îşi recăpăta puterile şi sănătatea. Periculoasa boală trecea. Doamna Franklin spera şi se ruga să nu mai petreacă decât o iarnă în climatul acela călduros împreună cu soţul ei până se vor întoarce acasă. Când, în sfârşit, se vor putea întoarce acasă, vor fi mult mai fericiţi decât au fost la începutul călătoriei.
Veştile bune ale mamei i-au emoţionat pe Fanny şi pe George. Aceste veşti îi ajutau să anticipeze întâlnirea fericită pe care o vor avea în curând. Era mai bine decât să se gândească la câte luni mai aveau de stat la ferma unchiului lor.
Până atunci, erau ocupaţi cu multe activităţi utile. Aveau foarte mult timp liber, dar nu-1 iroseau.

Era mereu dornic să îndeplinească diferite sarcini şi să călărească pe căluţul lui...

George se bucura cu adevărat să-i ajute pe alţii în diferite feluri. Era mereu dornic să îndeplinească diferite sarcini şi să călărească pe căluţul lui până la Westshire sau oriunde îl trimitea unchiul său. Fanny se distra de minune învăţând să facă unt şi să gătească. Ea a învăţat multe alte lucruri.
Deşi copiilor le plăcea să ajute la fermă, unchiul şi mătuşa nu le-au permis niciodată să uite de lecţii. Domnul Paris ţinea lecţiile cu George. George era demn de laudă. După ce unchiul lui 1-a mustrat, George s-a purtat mult mai frumos cu domnul Paris. Fanny îşi învăţa lecţiile în flecare zi cu ajutorul doamnei Gray.
Era vremea întorsului fânului. Zile la rând atât George, cât şi Fanny au ieşit la câmpul cu fân şi l-au ajutat pe unchiul lor. Cu furcile lor de lemn, au ajutat la strânsul fânului cum au putut mai bine. Motivul povestirii noastre însă nu este să descriem ce face un fermier. Nici nu încercăm să arătăm cât de amuzant şi interesant este să vizitezi casa

unei ferme. Avem alte lucruri înainte.
într-o seară, doamna Gray se întreba unde este Fanny. După scurtă vreme, a găsit-o în camera ei plângând foarte tare. Fetiţa nu plângea deseori. Mătuşa ei s-a întrebat care putea fi cauza.
- Eşti bolnavă, draga mea? întrebă mătuşa foarte blând.
-Nu.
- Te-a supărat ceva?
- Nu, nu chiar, spuse Fanny. încercă să se calmeze şi să pară mai voioasă, dar nu reuşi.
- Mă tem că eşti prea obosită, spuse mătuşa. Ai lucrat din greu la fân astăzi după-masă.
- Oh, mătuşă Rachel, nu de asta plâng, spuse Fanny. Mă simt aşa de tristă, şi începu să plângă iarăşi.
Doamna Gray se aşeză lângă nepoata ei mângâind-o.
- Aş putea să spun sau să fac ceva ca să-ţi înlătur tristeţea? întrebă ea.

- Aş vrea să poţi. Oh, ar fi atât de bine, mătuşă Rachel, plângea Fanny.
Fanny se gândea însă:
- Zadarnic. Nimeni nu mă poate înveseli.
- Poate că dacă îmi spui care e necazul, te pot ajuta, draga mea, se oferi doamna Gray.
- Este vorba de buruieni, şopti Fanny după un mi' nut sau două.
- De buruieni? întrebă mătuşa lui Fanny. De fapt, ea nu uitase, dar în momentul acela chiar nu se gândea la câmpul cu trifoi şi la „buruiana cu nume rău". Nu se gândea la conversaţia pe care o avuseseră despre buruieni în seara când stătuseră cu toţii împreună. Trecuse aproape o lună de atunci.
- Buruienile din inima mea, spuse Fanny cu o voce timidă.
îşi lăsă capul pe pieptul mătuşii şi adăugă:
- N-am ştiut până de curând. N-am ştiut până acum ce inimă rea am.
Doamna Gray înţelese imediat ce voia Fanny să spună prin „buruieni". Şi-a dat seama ce o neliniştea pe fetiţă.
- Eşti sigură că ştii ce inimă rea ai? o întrebă cu blândeţe.
Fetiţa rămase pe gânduri. Ea ştia doar că în inima ei era mult păcat.
- Sunt foarte sigură, spuse ea.
- Ce te-a făcut să te gândeşti la asta acum, draga mea?

Fanny mărturisi că ceea ce le spusese unchiul despre buruienile din inimă aproape că a speriat-o la început. Acest lucru a făcut-o să se gândească la ceea ce s-ar întâmpla cu ea dacă le va lăsa să crească puternice şi s-o năpădească.
- Nu aceasta m-a înspăimântat aşa de tare, continuă ea foarte încet. Am crezut că

trebuia doar să veghez şi să am grijă. Am crezut că voi putea împiedica aceste buruieni să crească.
- Iar apoi ai uitat de ele, draga mea? o întrebă doamna Gray pe Fanny când aceasta se opri.
- Nu, mătuşă Rachel. Nu, n-am uitat. De fapt, m-am gândit foarte mult la ele de atunci. In acea seară m-am decis, pentru că ştiam ce rea şi iute fire am. M-am hotărât ca niciodată să nu-mi mai pierd cumpătul. Dacă George sau oricine ... mă va mai critica sau provoca, voi încerca să fiu bună şi răbdătoare. M-am străduit mult.
Făcând această mărturisire, Fanny a început să plângă foarte tare.
- Ti-ai dat seama că n-ai fost bună sau răbdătoare? Asta ai descoperit?
- Oh, mătuşă Rachel, e inima mea! Gândurile şi sentimentele mele, spuse Fanny.
Era mai descurajată ca niciodată.
- Nu pot face să nu vorbesc. De multe ori plecam afară ca să nu-mi pierd cumpătul, dar mânia este încă în inima mea aşa cum a fost întotdeauna. Am avut gânduri rele şi cumplite.
UAA&ASUUV
Sărmana fetiţă plângea şi plângea cu disperare.
Apoi a început să-i spună mătuşii ei bune şi grijulii cum a fost tentată şi testată în acea zi. A plecat să rămână singură, pentru că nu dorea să-şi arate mânia. A devenit şi mai mânioasă când era departe şi n-o putea vedea nimeni. Ii dorea răul persoanei care o supărase. După ce s-a calmat, a fost şocată de ea însăşi. Biata copilă. Se putea vedea uşor că acest lucru era foarte greu pentru ea. Iar acum îi părea extrem de rău.
- Atunci, tu nu crezi că în inima ta sunt mai puţine buruieni decât cu o lună în urmă, Fanny, întrebă doamna Gray? I se rupea inima pentru Fanny. Era atât de necăjită şi de abătută.

Aici ai citit, draga mea?
UAAlAXtiXCU CU/
85
- Oh, mătuşă Rachel. N-am ştiut niciodată cât de rea este inima mea. Nu este doar firea mea. Mai sunt multe alte lucruri. Aşa de multe ... unchiul James avea dreptate când a spus că acolo cresc o mulţime de buruieni. Simt că niciodată nu voi putea scăpa de ele. Vor deveni din ce în ce mai puternice. Apoi va fi exact cum a spus unchiul.
Sărmana şi descurajata Fanny! Nu putea continua. A început iarăşi să plângă pentru că

era foarte tristă. Mătuşii îi părea rău pentru ea, dar totodată se şi bucura, nu pentru faptul că fetiţei îi părea rău şi era supărată, ci pentru că spera şi credea că supărarea se va transforma în bucurie.
- Fanny, îţi aminteşti... începu ea să spună. Atunci doamna Gray zări pe noptieră ceva ce nu văzuse până atunci.
- Ia uite, văd că ai acolo Biblia. Pot să mă uit?
- Desigur, spuse Fanny.
- Aici ai citit, draga mea? întrebă mătuşa.
Fanny îşi duse degetele tremurânde la un pasaj unde era deschisă Biblia. „Orişicine urăşte pe fratele său, este un ucigaş; şi ştiţi că niciun ucigaş n-are viaţa veşnică rămânând în el" (1 Ioan 3:15).
- Crezi că această groaznică avertizare se referă la tine? întrebă doamna Gray după ce citi pasajul.
- Mă tem că da, mătuşă. Dacă ai şti doar ce gânduri şi sentimente rele am avut astăzi pentru George ...
Era în zadar să încerce să vorbească, nu putea continua.

- Nu trebuie să-mi spui, draga mea copilă. Nu vreau să ştiu. Dar este Unul care ştie, şi e destul.
- Ştiu că Dumnezeu ştie, spuse Fanny întristată. Apoi începu să tremure ca şi cum i-ar fi fost frică.
- Adică Dumnezeu, Tatăl şi Prietenul nostru, Fanny, spuse doamna Gray. Această Fiinţă puternică şi sfântă care vede şi cunoaşte tot ceea ce gândim, spunem sau facem. El ne-a dat cuvintele frumoase şi pline de dragoste care se află înainte de versetul ce te-a înspăimântat pe tine aşa de mult. Ţi le mai aminteşti?
- Nu-mi amintesc ce era înainte. Aceste cuvinte m-au făcut să mă întristez aşa de tare încât nu-mi mai amintesc nimic altceva.
- Dă-mi voie să ţi le citesc. Ascultă ce vrea să ne spună Tatăl ceresc în Cuvântul Lui.
Doamna Gray întoarse o pagină în urmă şi începu să citească: „Dacă zicem că n-avem păcat, ne înşelăm singuri, şi adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept, ca să ne ierte păcatele, şi să ne curăţească de orice nelegiuire" (1 Ioan 1:8-9).
După ce a citit acest pasaj încurajator, doamna Gray i-a amintit fetiţei triste că Dumnezeu, care este sfânt şi drept, a spus că El este „credincios şi drept ca să ne ierte păcatele". Dumnezeu are puterea să ierte păcatele datorită vieţii şi morţii Fiului Său drag, Isus Cristos. Isus Cristos a venit în lume ca să mântuiască pe păcătoşi, nu pe cei drepţi. El a purtat păcatele lor în trupul Lui când a murit pe cruce. El a înviat dintre cei morţi şi S-a înălţat la cer.

El stă pentru veci la dreapta lui Dumnezeu. El mijloceşte pentru păcătoşii care ştiu că au nevoie de milă şi iertare şi care sunt gata să-şi pună încrederea în El. Fanny asculta toate acestea. Mătuşa ei a vorbit apoi despre promisiunile lui Dumnezeu pentru fiecare persoană care se pocăieşte cu adevărat şi crede în Evanghelia binecuvântată a Fiului Său. Fanny începuse să se liniştească.

Ea spuse pe un ton calm şi blând:
- Este foarte frumos, mătuşă Rachel. Este foarte, foarte frumos.
Să nu credeţi că aceasta a fost prima dată când trista fetiţă a auzit aceste minunate cuvinte, adevăruri pline de bucurie ce se găsesc în Biblie. Nu, Fanny le auzise de multe ori înainte. S-a şi gândit de multe ori la ele. De data aceasta însă i-au atins inima ca niciodată înainte. Niciodată înainte n-a simţit o dorinţă atât de arzătoare ca păcatele să-i fie iertate de Mântuitorul. Ea dorea ca inima şi sufletul să-i fie sfinţite de Duhul Sfânt.
I se părea atât de minunat că Dumnezeu îşi iubea poporul aşa de mult încât Şi-a trimis Fiul Său preaiubit în lume ca să poarte povoara păcatului său. Dragostea lui Dumnezeu mântuieşte păcătoşii. El S-a dat pe Sine „ca un prisos şi ca o jertfă de bun miros, lui Dumnezeu" (Efeseni 5:2).
Apoi un alt gând răscolitor îi trecu prin minte.
- Dacă tot ceea ce am făcut vreodată a fost iertat... toate sentimentele mele dureroase şi orice... O Doamne! Aceste seminţe ale păcatului despre care vorbea unchiul

James vor creşte din nou şi din nou în flecare zi. Asta mi se întâmplă mie! Când simt că-mi pare atât de rău pentru ceea ce am spus şi am făcut şi când hotărăsc în inima mea să nu mai fac niciodată, nu-mi ajută la nimic. Uneori, în ziua următoare sunt la fel de rea ca înainte.
- întotdeauna va fi aşa, draga mea, replică buna ei sfătuitoare, când încercăm să ne sfinţim. Dacă vom încerca doar prin puterile noastre să smulgem din inimile noastre aceste buruieni rele care ne creează atâtea probleme şi pierdere, nu vom reuşi niciodată.
- Ce să fac atunci? Ce pot să fac?
- Draga mea, un singur lucru poţi face. Aminteşte-ţi cine a spus: „Veniţi la Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă. Luaţi jugul Meu asupra voastră, şi învăţaţi de la Mine, căci Eu sunt blând şi smerit cu inima; şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre" (Matei 11:28-29).
- Da, spuse Fanny, îmi amintesc că Isus a spus aceste cuvinte.
Ceva însă o împiedica să fie încurajată de invitaţia blândă. Iată ce era: cunoştea cât de păcătoasă îi era inima. Ştia ce uşor se pierdea cu firea. Ştia că indiferent cât de mult încerca, încă nu era în stare să înlăture această „buruiană cu nume rău". Dacă toate acestea erau adevărate, cum îşi putea găsi pacea pentru sufletul ei?
Şi mai rău, şi-a dat seama că aceasta nu era singura buruiană care creştea în inima ei. îngrijorarea ei

devenea tot mai mare. Cu cât căuta în solul neroditor, cu atât descoperea alte feluri de „buruieni cu nume rău". Acestea erau gata să răsară şi să înăbuşe seminţele bune pe care le-a plantat Dumnezeu acolo.
Cum putea avea pace şi linişte, şi dacă era acea pace leneşă şi nepăsătoare? Vecinul unchiului ei era aşa cu pământul lui. Nici măcar nu voia să se gândească la faptul că ea ar putea avea acel fel de linişte. Aceasta va sfârşi într-o pierdere veşnică.
- Fanny, spuse mătuşa, când Domnul Isus era pe pământ, El a spus că n-a venit să

cheme la pocăinţă pe cei neprihăniţi, ci pe cei păcătoşi. Nu cei sănătoşi au nevoie de doctor, ci cei bolnavi (Luca 5:31-32). Te face lucrul acesta să te simţi mai bine?
- Da, mă face puţin. Trebuie să fie aşa de frumos să ştii şi să simţi, dar ...
- Tu însăţi nu te poţi face sfântă. Te îngrijorează acest gând?
- Da, mătuşă Rachel. Simt că sunt mai rea ca niciodată. Devin din ce în ce mai rea. Se pare că nu pot renunţa la răutatea mea.
Doamna Gray întoarse paginile Bibliei lui Fanny căutând un anume pasaj. Apoi i-1 arătă. Ea spuse:
- Hai, nu mai plânge şi citeşte acest pasaj, draga
mea.
Printre lacrimi, Fanny citi aceste cuvinte: „Care Dumnezeu este ca Tine, care ierţi nelegiuirea, şi treci cu vederea păcatele rămăşiţei moştenirii Tale? El nu-Şi ţine

mânia pe veci, ci îi place îndurarea! El va avea iarăşi milă de noi, va călca în picioare nelegiuirile noastre, şi vei arunca în fundul mării toate păcatele lor" (Mica 7:1949).
- Oh, mătuşă Rachel! strigă Fanny fericită la vederea acestor ultime cuvinte. Asta e ceea ce vreau eu. Acum înţeleg. Eu nu pot, dar Dumnezeu poate. Eu nu pot, dar Dumnezeu doreşte.
- Da, dragă Fanny, prin Duhul Său Sfânt El poate şi va supune nedreptatea noastră. El va distruge buruienile din inimile noastre dacă-I cerem ajutorul şi dorim s-o facă. El ne îndeamnă să cerem ajutorul Lui. Luca 11:13 spune: „Deci, dacă voi care sunteţi răi, ştiţi să daţi daruri bune copiilor voştri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!" Fanny, Tatăl nostru din cer are multe daruri bune pentru cei ce-L iubesc cu adevărat.

Deseori, când Fanny ieşea la plimbare, frumoasa turturea o însoţea.

Turtureaua

S-a profeţit că Domnul Isus Cristos va „paşte turma ca un Păstor" şi va „lua mieii în braţe, îi va duce la sânul Lui" (Isaia 40:11). Acesta a fost modul în care „Bunul Păstor" a procedat cu Fanny Franklin. Nu peste mult timp, fetiţa şi-a găsit pacea sufletului uitându-se la caracterul Domnului Isus Cristos. I-a cerut Domnului să-i dea acel binecuvântat Duh al lui Cristos şi s-o ajute să nu-şi mai piardă firea atât de uşor. Firea ei iute şi mânioasă n-a dispărut dintr-odată. Dar Domnul i-a dat putere, aşa încât ispita nu era mai mare decât putea ea s-o ducă (1 Corinteni 10:13).

De fapt, Fanny spunea cu sinceritate şi cu înflăcărare rugăciunea pe care ne-o dă Duhul Sfânt. Ea a cerut: „Dă-mi o inimă curată, o Dumnezeule, şi renaşte în mine un duh drept." Rugăciunea i-a fost ascultată. Seminţele păcatului din inima ei îşi pierduseră mare parte din putere.

Iată un exemplu dintre multele situaţii în care Fanny reuşea să ţină afară din inima ei buruiana cea rea. Era aceeaşi buruiană rea care în trecut îi crease mult necaz.

La începutul primăverii, fetiţa primi o frumoasă turturea albă. Fetiţa o iubea foarte mult, aşa că devenise pasărea ei preferată. Foarte curând, turtureaua deveni atât de domesticită încât dacă Fanny o chema, aceasta venea la ea. Pasărea se aşeza pe degetul ei şi mânca din palma fetiţei. Adeseori, când Fanny ieşea la plimbare, frumoasa turturea o însoţea. Câteodată, când se plimba, pasărea i se aşeza pe încheietura mâinii sau pe umăr. Alteori se rotea deasupra capului ei. Pasărea nu se îndepărta niciodată de ea.

Era pe la începutul celui de-al doilea seceriş de când Fanny şi George se aflau la The Elms. Fanny era ocupată în casă cu ceva, când fratele ei a venit şi i-a cerut să iasă împreună cu el la o plimbare mai lungă. El spunea că are la dispoziţie toată ziua să facă ce doreşte. Băiatul ştia unde puteau găsi multe nuci şi voia să meargă să culeagă împreună.

Dacă Fanny ar fi făcut ceea ce dorea ea să facă, ar fi stat acasă. Oricum, se obişnuise deja cu pretenţiile lui George. Aşa că s-a pregătit pentru plimbare fără să mai spună ceva.

Străbătuseră câteva pajişti, când deodată au auzit un fâlfâit de aripi deasupra capului lor. După un minut sau două turtureaua lui Fanny zbură şi se aşeză pe umărul ei.

- Pasărea asta e aşa de enervantă, se plânse George.

- Mititica Floss, îi spuse Fanny turturelei. Ce faci aici? Trebuia să fi rămas acasă.

Floss nu stătuse acasă. Aşa că Fanny nu avea de ales decât să ducă şi pasărea cu ea. Fanny ar fi vrut ca Floss să nu fi venit. Câteodată, fratele ei devenea iritat de faptul că ea ţinea atât de mult la frumoasa pasăre. într-o zi, chiar îi spusese:

- Cred că tu o iubeşti mai mult pe Floss decât pe mine.

Ea îi răspunsese:

- Ei bine, Floss nu încearcă niciodată să mă enerveze aşa cum faci tu.

Asta i-a rănit foarte tare sentimentele lui George. I-a rănit mândria, eul şi probabil că şi

conştiinţa. In urma acelui comentariu nechibzuit făcut de sora lui, nu o prea îndrăgea pe pasărea preferată a lui Fanny.
Acum, Fanny era foarte atentă să n-o favorizeze prea mult pe Floss, aşa încât fratele ei să nu se simtă ofensat şi rănit. Simţindu-se neglijată, pasărea părăsi umărul lui Fanny şi îşi luă zborul. Floss începu să zboare în cercuri mari deasupra capului ei.
Ca să poată ajunge la nuci, trebuiau să lase în urmă pământul unchiului lor. Au trecut prin nişte parcele care aparţineau domnului Pearson. Una dintre aceste parcele era cu mazăre coaptă, tăiată şi gata pentru recoltat. Ajungând în mijlocul parcelei, deodată auziră o împuşcătură în apropiere. In aceeaşi clipă, biata Floss, răsucindu-se în aer, se prăbuşi la picioarele lui Fanny. Floss încă trăia, dar era rănită foarte tare. Era pe moarte.

cr
Cu un strigăt de groază, Fanny ridică de la pământ pasărea care sângera şi o duse cu gingăşie la piept. Toată grija, dragostea şi supărarea ei nu erau de niciun folos. O dată sau de două ori săraca pasăre dădu slab din aripi. Apoi ochii i se micşorară şi dintr-odată rămase nemişcată în mâinile fetiţei. încă o ţinea cu drag la pieptul ei. Floss murise.
- Pune-mă jos! Lasă-mă să plec! O să te spun tatălui meu dacă îmi faci vreun rău. Proasta pasăre fura mazărea tatălui meu. Am avut tot dreptul s-o împuşc. Şi-a primit răsplata pentru furt.
Aceste strigăte au trezit-o pe Fanny din năuceala şi tristeţea ei. Când s-a uitat în direcţia de unde se auzeau strigătele, a observat că fratele ei plecase de lângă ea. Prinsese un băiat care era mai mic şi mai slab decât el. George îl ţinea acum cu toată puterea. Fanny ştia că acesta era unul dintre copiii domnului Pearson. Era un băieţel răutăcios.
Se putea vedea uşor că George era foarte furios. Nu-i păsa dacă pasărea era vie sau moartă. Ii păsa însă de sora lui. Faptul că cineva a îndrăznit să rănească ceva ce îi aparţinea lui sau pe cineva apropiat lui îi rănise lui însuşi mândria şi eul
George era gata să-1 lovească pe micul vânător când sora lui a fugit şi 1-a oprit. S-a rugat de el şi i-a cerut să-1 lase în pace pe băiatul lui Pearson. Cu părere de rău, George s-a lăsat convins să uite de răzbunarea lui şi să-i dea drumul băiatului.
UAAĂAXUrUV CAV tVIVtrVQy riOAV

Scurta lor excursie spre pădurea de nuci se sfârşise. Alături de fratele ei, cu ochii în lacrimi, Fanny s-a întors acasă. Tot drumul s-a gândit cu durere numai la turtureaua ei.
- De ce nu m-ai lăsat să-1 pedepsesc pe Tom Pearson aşa cum merita, Fanny? a întrebat George pe drum.
- N-ar fi ajutat la nimic, George. N-ar fi readus-o la viaţă pe micuţa Floss.
- Ştiu asta la fel de bine ca şi tine. I-ar fi prins bine însă lui Tom o lecţie zdravănă.
- N-am vrut să-1 baţi, spuse Fanny.
- Ai devenit foarte compătimitoare, spuse fratele ei. Mă întreb însă ceva, Fanny. De ce nu te-ai pierdut cu firea la acest incident?
- Şi eu mă întreb, răspunse blând Fanny. Mă bucur că n-am făcut-o.
- Nu înţeleg de ce eşti atât de bucuroasă, cu siguranţă te-am văzut ieşindu-ţi din fire pentru lucruri mai puţin importante ca acesta.
- Ştiu, spuse cu sinceritate Fanny, dar ...

- Dar ce, Fanny?
Fanny nu răspunse şi nici n-a mai spus nimic despre acest subiect.
Poate a crezut că îi era prea greu să-i explice. Poate s-a temut că fratele ei n-o va înţelege. Oare o va înţelege când va încerca să-i explice prin ce a trecut sufletul ei? Oare ar înţelege George dacă i-ar spune că în sfârşit a găsit puterea de a-şi stăpâni ieşirile nervoase? In fiecare

zi cerea ajutorul Duhului Sfânt.
- Fanny, nu pot să-mi dau seama ce s-a întâmplat cu tine în ultima vreme, spuse George cu uimire.
- Ce vrei să spui, George?
- Vreau să spun că eşti destul de diferită. Eşti mai puţin ... nici nu ştiu cum să spun. Eşti mai puţin ... Nu, de fapt eşti mult, mult mai drăguţă, spuse George zâmbind uşor. Acum am spus-o. Este adevărat, a adăugat el. Nu spun că nu erai drăguţă şi înainte, atunci când nu-ţi arătai firea iute. Acum nu începe să te roşeşti în obraji şi la urechi, Fanny, spuse George, încercând s-o provoace, pentru că ştii că ai un temperament aparte.
Fanny ştia că era adevărat. O clipă s-a simţit ofensată de această remarcă, cu toate că fratele ei ar fi putut-o spune ca pe o laudă. Imediat însă, mânia din inima ei a dispărut. I-a vorbit atât de călduros fratelui ei încât el a simţit că îi pare rău pentru ce a spus.
- Nu voi mai încerca niciodată să te provoc, Fan, i-a promis el. In plus, nu mai dă niciun rezultat, aşa că nu mai e distractiv. Oricum, e o laşitate din partea mea.
George avea perfectă dreptate. Fanny Franklin devenise mult mai drăguţă. Pe măsură ce buruienile din inimă sunt tăiate şi distruse, seminţele bune ale împărăţiei lui Dumnezeu încep să crească. Ele scot în evidenţă roadele Duhului. „Roadă Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, blândeţea, bunătatea, credin-cioşia, îndurarea, cumpătarea" (Galateni 5:22-23).
CAV

7

O strofă dintr-o poezie spune:
Când *evlavia îşi face loc în mintea unui tânăr Ea-ncepe a-nflori, precum mugurele unui pom Dumnezeu fereşte acel pom de viscolele furioase Şi-aduce mugurele la rodire*
Poate că era un lucru mic pentru Fanny să vorbească frumos cu fratele ei sau cu oricine altcineva chiar şi când se supăra pe ei. Acum dădea dovadă de răbdare în situaţii în care altădată şi-ar fi pierdut cumpătul. Poate că era un lucru mic pentru ea să ierte pe cineva cu toată inima ei, ca şi atunci când 1-a iertat pe băiatul care i-a ucis pasărea fără nicio remuşcare.
Când ucenicii Lui mai tineri, la fel ca şi cei mai în vârstă, fac aceste lucruri, ei II onorează pe Isus Cristos. Când oamenii văd aceste lucruri bune făcute de creştini, sunt călăuziţi să dea glorie Tatălui ceresc.

Sămânţa bună răsare

La câteva zile după moartea turturelei, la The Elms sosi o scrisoare de la mama lui Fanny. Veştile bune din scrisoare au făcut-o pe Fanny să uite de supărarea ei. Mama ei scria că tatăl era complet vindecat. îşi planificaseră să se întoarcă foarte curând acasă, în Londra.
Cât de fericiţi erau George şi Fanny! Aceasta însemna că în curând se vor întoarce acasă. Au început să-şi împacheteze lucrurile şi să se pregătească de plecare. Fusese plăcut să stea la The Elms împreună cu unchiul şi mătuşa lor, aşa că într-un fel le părea rău că trebuiau să plece. Dar totodată le era dor de casa din Londra şi de părinţii lor. Unchiul şi mătuşa lor le-au înţeles sentimentele şi se bucurau foarte mult pentru ei. Părinţii le-au trimis apoi alte câteva scrisori şi, într-un final, i-au anunţat că stabiliseră ziua când se vor întoarce cu trenul spre casă.
Era însă un loc unde Fanny dorea din toată inima să meargă înainte de a se despărţi de mătuşa şi unchiul ei. De mult timp voia să meargă s-o revadă pe Susan Watson. Acum îşi dorea mai mult ca niciodată s-o vadă. Ştia că în curând va pleca acasă şi vor fi departe una de

402

. 12

cealaltă. Fanny se gândea deseori la cearta dintre ele. De curând realizase cât de urât s-a comportat cu Susan. Acesta era motivul pentru care Fanny dorea aşa de mult să-i spună lui Susan cât de rău îi pare.
Doamna Gray probabil că şi-a dat seama de ceea ce se petrecea în mintea nepoatei sale. într-o zi, ea îi spuse lui Fanny:
- Mă duc la Westshire în această după-masă. Ai vrea să vezi ceva înainte de a pleca spre Londra?
Aşa că au mers amândouă la Westshire. Dacă e necesar, am putea spune ce s-a întâmplat când Fanny şi Susan s-au întâlnit. Dacă Fanny avea îndoieli cu privire la natura iertătoare a tinerei prietene, ele s-au spulberat în momentul în care şi-au spus la revedere una alteia.
Dar acum, să vedem ce făcea George în timp ce se pregătea pentru plecare. Şi în mintea lui se întâmpla ceva.
- Unchiule James, înainte să plec, aş vrea să-ţi spun ceva, bâlbâi George cu greutate. începuse să se ruşineze. Era ultima seară pe care copiii o petreceau la The Elms. George a făcut un ultim tur în jurul fermei împreună cu unchiul lui. Au ajuns la parcela cu trifoi. Acesta fusese tăiat o dată şi urma să ne cosit din nou. „Buruiana cu nume rău" dispăruse, dispăruse şi bucata de pământ neproductiv năpădit de buruiană. Fermierul muncise din greu, iar apoi avusese grijă ca în locul gol să fie plantate alte seminţe.
- Te ascult, băiatul meu, spuse cu multă bunătate domnul Gray.

CAV

403

- Unchiule James, mi-e frică ... vreau să spun, vreau să-ţi mulţumesc pentru că te-ai purtat aşa de frumos cât timp am stat aici.
- Cu multă plăcere, George, deşi n-am făcut mare lucru. Mă bucur că am putut să te ajut, deşi tu ştii asta, îi spuse cu sinceritate domnul Gray.
- Da, unchiule. Ştiu şi sunt fericit pentru asta.
- Cu siguranţă m-am bucurat să stăm împreună. Mă bucur că şi tu simţi la fel. Atunci de ce ţi-e frică?

- Ştii, mi-e teamă că ţi-am creat o grămadă de probleme. George a trebuit să facă un efort ca să spună aceste cuvinte.
- Nu, nu cred. Cel puţin nu o grămadă de probleme, George. Ce te face să gândeşti asta?
- Nu ştiu exact, dar ... dar mă tem că ţi-am creat probleme.
Unchiul îl întrebă cu un zâmbet prietenesc:
- Ce anume te-a făcut să gândeşti astfel, George?
- Nu ştiu. M-am gândit la asta de o vreme şi această parcelă cu trifoi mi-a readus în minte, răspunse George.
- Cum şi de ce s-a întâmplat asta? întrebă curios domnul Gray.
Nepotul lui îi explică. Câmpul 1-a făcut să-şi amintească despre „buruiana cu nume rău". Aceasta 1-a făcut să înceapă să se gândească la discuţia serioasă a unchiului său despre buruienile din inimă. Apoi a început să se gândească la el însuşi. Conştiinţa i-a reamintit că de

h

Atruv

multe ori buruienile din inima lui au produs o mulţime de probleme şi îngrijorări pentru mulţi din jurul lui. Acum, că urma să plece din casa unchiului său, George se simţea foarte emoţionat. Şi-a amintit cum unchiul lui a fost atât de cumsecade şi drăguţ. George era foarte deschis şi, ca de obicei, politicos şi grijuliu, aşa că a fost destul de uşor pentru el să-i spună unchiului cum s-a simţit.
- Crezi că în inima ta cresc buruieni cu nume rău şi mândrie? întrebă domnul Grav după ce ascultă mărturisirea sinceră a lui George. S-a bucurat că George se gândise la aceste lucruri.
- Tare mă tem că nu există nicio îndoială în această privinţă, unchiule James.
- Şi ce ai de gând să faci, George?
- Presupun că va trebui să le tratez exact cum ai tratat tu buruienile de aici. Să le smulg şi să le arunc la gunoi.
George vorbea cu toată seriozitatea, deşi avea un ton glumeţ.
- Atunci, cu care buruiană o să începi? întrebă unchiul.
- Cu care? Păi, cred că cu mândria, pentru că ştiu că sunt mândru.
- Aroganţă, egoism, îngâmfare şi încăpăţânare. Le incluzi pe toate acestea când spui mândrie? întrebă domnul Gray.
George se înroşi la faţă şi ezită puţin.
- Nu m-am gândit niciodată la toate astea. Presupun

O *wtivtcuruv CAV mvtrhQs nxvw*

că ele includ mândria. Dacă mândria trebuie să dispară, cred că la fel trebuie să se întâmple şi cu celelalte.
- Aşa cred şi eu, fu de acord unchiul. Le-am menţionat doar ca să-ţi arăt cu câţi monştri va trebui să lupţi. Hai să nu schimbăm subiectul. Deci o să te debarasezi de mândrie? Când vrei să încerci să faci asta?
George părea oarecum încurcat de întrebare.
- Eu ... eu ... sper ... am crezut că am început deja, murmură el.
- Ai început? Sper să reuşeşti. Când vei termina cu buruiana aceasta, ce urmează?
- Vrei să spui care buruiană urmează?
- Da. Care va fi următoarea?

George era acum foarte confuz. Felul în care se purta unchiul lui 1-a năucit. Avea impresia că unchiul lui glumeşte cu el. Nu putea să-şi dea seama cum să răspundă la întrebare. El credea că dacă va scăpa de mândrie, câmpul inimii lui va fi aproape curat de buruieni. Se gândi pentru un minut sau două, apoi spuse cu o voce afectată.
- Se pare că nu mă crezi, unchiule!
- Ba da, te cred. Cred că ţi-ai planificat sincer să învingi lucrurile rele pe care le vezi la caracterul tău. Insă cred că nu ai calculat bine cât efort trebuie să depui ca să le poţi birui. Vei afla că munca este foarte grea şi că nu se termină niciodată. Altfel nu-ţi va ajuta la nimic.
George se uită la unchiul său cu mirare. Nu se aştepta la aşa ceva, ca unchiul amabil să vorbească atât de descurajator şi aspru.

- Acesta e modul de a ajunge la rădăcina păcatului care este în noi, continuă domnul Gray. Fă ca pomul să fie bun, şi fructele vor fi de asemenea bune. Ucide sămânţa, şi buruienile vor înceta să crească.
- Mă tem că nu pot, unchiule.
- Ai dreptate. Nu poţi de unul singur. Dar este Unul care poate. Aleargă la Dumnezeu pentru ajutor, prin Domnul Isus Cristos. Spune-I: „Alungă-mi toată slăbiciunea. Curăţă-mă şi spală-mi complet toate păcatele." El te va ajuta să le birui aşa cum şi Cristos le-a biruit. îţi va da victorie asupra tendinţelor rele din inima ta. Vei fi „mai mult decât biruitor prin El care te iubeşte". Isus este Mântuitorul şi exemplul tău.
Aceasta a fost una dintre ultimele discuţii pe care George le-a avut cu unchiul său până peste mulţi ani. In dimineaţa ce a urmat, după o scurtă noapte de odihnă, toată lumea era ocupată cu ultimele împachetări. George şi Fanny erau extrem de emoţionaţi. De asemenea, s-au simţit puţin trişti când a venit timpul să pornească spre Westshire. Au călătorit cu acelaşi cal şi în aceeaşi caleaşca rezistentă în care au călătorit şi în urmă cu doi ani când sosiseră acolo.
Au cumpărat din gară bilete pentru doamna Gray, George şi Fanny. Apoi trenul a pornit cu viteză spre Londra. Când au ajuns în gara din Londra, s-au bucurat nespus să-şi revadă părinţii. Fuseseră despărţiţi pentru o perioadă lungă de timp. Nu vom povesti prea multe despre această reuniune fericită. Mai avem doar câteva

pagini până la sfârşitul povestirii şi trebuie să mai spunem câteva lucruri importante. După câteva luni petrecute împreună cu părinţii la Londra, George şi Fanny au plecat de acasă la o şcoală cu internat.
Fanny a întâlnit mulţi oameni în acest loc nou. Aveau temperamente diferite şi personalităţi diferite. Fanny Franklin a aflat că trebuia să aibă grijă în permanenţă şi să se roage să ţină buruiana departe de inima ei. Deseori se simţea frustrată şi supărată pe prietenii ei. Câteodată îi veneau pe buze cuvinte care răneau, dar tânăra ucenică nu înceta să fie atentă. întotdeauna dorea să înveţe mai multe despre Mântuitorul, care este „supus şi umil în inimă". în fiecare zi cerea „har în timp de nevoie". Creştea ca un exemplu de răbdare şi umilinţă pentru alţi copii.
Tendinţa ei naturală nu s-a schimbat în totalitate, dar îi era uşor s-o stăpânească. Iuţeala şi neliniştea, dorinţa şi irascibilitatea au rămas într-adevăr parte din caracterul ei. Nu mai erau însă îndreptate spre a jigni şi a insulta sau a urî pe cineva.

Dimpotrivă, natura ei era ţinută în frâu şi folosită într-un spirit de dragoste universală faţă de toţi cei din jurul ei. Caracteristica ei naturală i-a sporit farmecul şi a dat şi mai multă valoare prieteniilor ei.
Când a plecat în vacanţa de vară, Fanny era foarte îndrăgită atât de profesorii ei, cât şi de colegii ei. Trecea prin viaţă făcându-şi prieteni valoroşi datorită dragostei

ei pentru alţii şi a lipsei de egoism. A fost o binecuvântare că „buruiana cu nume rău", care în trecut o ameninţase cu veninul şi înăbuşirea seminţei bune din inima ei, fusese biruită şi smulsă. Plantele frumoase pe care le-a plantat Dumnezeu - îndelunga răbdare, umilinţa şi răbdarea - au crescut şi au luat locul buruienii.
Dintre toţii prietenii domnişoarei Franklin, cea pe care o preţuia cel mai mult era Susan Watson. La câţiva ani buni după prima lor despărţire nefericită de la The Elms, cele două s-au reîntâlnit. N-a durat mult până când sentimentele lor una pentru alta s-au transformat într-o admiraţie şi prietenie reciproce. Cele două tinere se ajutau în diferite feluri una pe cealaltă. Deseori se întâlneau ca să studieze Biblia şi să se încurajeze una pe alta în umblarea lor în viaţa de creştine.
Ce putem spune despre George Franklin? Vom sfârşi povestirea noastră aşa cum am început-o, cu o scrisoare, însă de data aceasta de la George. Iată ce spune ea.
Dragă unchiule James,
Cu zece ani în urmă, am făcut împreună cu tine o plimbare la unul dintre câmpurile tale cu trifoi. Probabil că tu ai uitat de atunci. Eu n-am uitat. Poate că nici nu-ţi mai aminteşti de ce ne-am dus să vedem acel câmp.
Eu îmi amintesc că ai avut probleme cu acea parcelă în timpul verii. A trebuit să munceşti din greu ca să scapi de o „buruiană cu nume râu" ce creştea în ea.

In acea seară, după plimbarea noastră, mi-ai spus câteva adevăruri importante. Mi-ai *vorbit despre buruienile rele care cresc în inima omului. Ai ştiut că sunt aşa de importante, încât mi le-ai spus din nou.*

410

curuxrv

\xv a

UXAVCV

îmi amintesc că atunci n-am fost foarte bucuros că ai făcut-o. Am crezut că erai prea dur cu mine. Acum pot să văd că erai foarte bun când îmi vorbeai. Atunci nu mi-a păsat prea mult. N-am crezut ceea ce mi-ai spus, pentru că nu voiam să aud. Nu te-am ascultat. Deşi ştiam că, probabil, ai dreptate. Ţi-am promis că o să trec la treabă şi o să scap de „buruiana cu nume rău". Ştiam că erau foarte multe astfel de buruieni care creşteau tot mai mari în inima mea. îţi aminteşti acum despre ce vorbesc? Îşi aminteşti cum mi-ai spus că singur nu voi putea scăpa de ea niciodată?

N-am crezut asta. Mi-ai *arătat câteva din atitudinile mele păcătoase şi periculoase. Nu puteam pretinde că nu sunt acolo. Eram destul de sigur că voi putea scăpa de ele. Eram şi determinat s-o fac.*

Unchiule James, cu greu mi-am dat seama cât de rea îmi era inima. Biblia ne spune că acela ce se încrede în inima lui este un om nesăbuit. Eu am fost acea persoană nesăbuită.

Foarte curând am obosit să lucrez atât de intens. La ce îmi folosea să încerc să scap de buruiana cea rea din inima mea? Imediat ce am crezut că am scăpat de ea, a răsărit iarăşi şi a crescut mai mare ca niciodată. De fapt, a crescut atât de mult încât în scurt timp am căpătat o reputaţie proastă în toată şcoala. Colegii şi prietenii mei mă cunoşteau pentru acel lucru pe care am crezut că l-am biruit. Asta m-a făcut să abandonez lupta. Mi *s-a făcut silă. Mi-am zis mie însumi: Dacă „buruiana cu nume rău" vrea să crească, să crească.*

M-am făcut mare şi am ajuns să stau în preajma diferitor oameni. Am aflat că nu este bine deloc să ai o reputaţie rea,

ffi

CAV ruurvos nxux/

\\\

reputaţie pe care am meritat-o. Am început să-mi ascund atitudinile rele. Am lăsat mândria, aroganţa, egoismul şi îngâmfarea să stea în inima mea. Pe dinafară afişăm o mască a prieteniei, generozităţii, şi câteodată chiar adăugam umilinţă.

Nu ştiu dacă am amăgit pe altcineva, dar sunt sigur că m-am amăgit pe mine. Oricum *buruienile nu mă îngrijorau. Nu-mi păsa dacă le-am ucis sau nu. Tot ceea ce am vrut să fac a fost să tai nişte frunze.*

Nu, niciodată nu m-am înşelat. N-am ştiut asta atunci. Acum *pot să văd că în timp ce încercam să-i înşel pe alţii să creadă că sunt ceva ce de fapt nu eram, alte buruieni rele creşteau neîncetat în inima mea. Aceste buruieni răsăreau prin modul în care trăiam şi mă purtam în fiecare zi-*

După un timp destul de lung, mi s-au deschis puţin ochii. Am văzut că inima mea era într-o stare groaznică. Asta m-a făcut să mă opresc şi să fiu atent. Scrisoarea mea ar fi prea lungă dacă ţvaş scrie exact cum s-a întâmplat. O *să mă limitez însă la a-ţi spune că, văzând doar o mică parte din răul pe care îl aveam în inimă, m-am cutremurat.*

Nu puteam decât să mă gândesc la câmpul cu trifoi al domnului Pearson. Iţi aminteşti cum toată recolta a fost compromisă după ce a lăsat buruiana în voia ei pe câmp? Recolta a fost distrusă şi a trebuit să fie arsă. M-am gândit la felul în care ai comparat câmpul lui cu inimile oamenilor, pline de păcate şi atitudini rele.

Ştiam că nu pot continua astfel. Dacă nu scăpăm repede de aceste buruieni rele pentru totdeauna, se puteau întâmpla lucruri şi mai rele. Ştiam că la sfârşit voi avea o pierdere şi o

\\%

cî)cumxLnixv GA

suferinţă pentru veşnicie. Cu mari, mari eforturi am încercat încă o dată să scap de aceste buruieni. Nici nu pot să spun cât de nenorocit m-am simţit şi am făcut tot ce am putut ca să devin mai bun.

Uneori, credeam că în sfârşit am reuşit. Deveneam fericit şi mândru. Apoi se întâmpla ceva care-mi dovedea cât de greşit am gândit. Aceasta m-a făcut să-mi dau seama că buruienile pe care am crezut că le-am ucis de fapt creşteau mai repede ca niciodată.

încercam să devin sfânt. Chiar am crezut că o să reuşesc când am citit una dintre pildele lui îsus.

Am găsit-o în Matei 12:44-45. Era vorba despre duhul rău care a ieşit din omul acela. Duhul umbla prin locuri uscate să găsească unde să stea. N-a găsit niciunul Atunci duhul necurat a zis: „Mă voi întoarce în casa de unde am ieşit." Apoi s-a întors în casa goală cu alte duhuri. Erau mult mai rele decât fusese primul. Toate au locuit acolo şi starea acelui om a fost mult mai rea decât înainte.

Aceasta m-a făcut să mă cutremur, unchiule James. Nu am putut să nu mă gândesc că acelaşi lucru mi s-ar putea întâmpla şi mie cum i s-a întâmplat acelui om. Ce se va întâmpla cu mine dacă nu voi reuşi să scap de atitudinile mele păcătoase şi de apucăturile mele? Ce s-ar întâmpla dacă le-aş înlătura din inima mea? Cine mi-ar putea spune dacă se vor întoarce din nou şi vor fi mai puternice ca înainte?

Apoi mi-am amintit ce mi-ai spus în acea ultimă seară pe care am petrecut-o împreună. Ai vorbit cu dragoste şi bunătate, dar mi-ai dat o avertizare aspră.

CAV

XXXAV

„Fă ca pomul să fie bun, şi fructele vor fi de asemenea bune. Ucide sămânţa, şi buruienile vor înceta să crească." Ţi-am spus că nu puteam face asta. Tu mi-ai spus că ştii, dar că Dumnezeu ar putea s-o facă în locul meu numai dacă aş merge la El şi cu inima sinceră L-aş ruga pe Duhul Lui cel sfânt să mă ajute. El îmi va da putere să birui, aşa cum a biruit şi Cristos. Nu sunt sigur dacă acestea sunt exact cuvintele pe care mi le-ai spus cu zece ani în urmă, dar îmi amintesc că asta ai vrut să spui.

Unchiule James, nu m-am gândit foarte mult la asta înainte. Niciodată n-am crezut că s-ar

cuveni să merg înaintea lui Dumnezeu ca să cer ajutor. Cred că asta era din cauză că eram prea mândru. Acum am început să mă gândesc că n-aş putea face nimic fără ajutorul Lui. Am mers înaintea Domnului şi m-am rugat spunând aceste versete din Biblie: „Doamne, scapă-mă, sau voi pieri." „îsus, Fiul lui David, ai milă de mine." „Dă-mi o inimă curată, o Dumnezeule, şi reînnoieşte un duh drept în mine. Spală-mă de fărădelegile mele, şi curăţă-mă de păcatele mele."

Apoi am început să văd ceva ce n-am văzut niciodată până atunci. Acum ştiam că singura cale de a iubi păcatul, „buruiana cu nume rău", poate fi distrusă în inima unei persoane numai dacă Duhul Sfânt răspândeşte dragostea lui Dumnezeu şi iertarea în acea inimă. Avem nevoie de credinţă în Domnul Isus Cristos şi avem nevoie să-l cerem Duhul Lui, şi El ni-L va da.

Unchiule James, sper să nu crezi că mă laud. Cu siguranţă nu am niciun motiv s-o fac. Nici nu îndrăznesc să mă gândesc

că toate buruienile rele din inima mea sunt moarte. Sper însă că sunt pipernicite şi fără putere. Sunt atât de bucuros că Dumnezeu spune în Biblia Lui Sfântă că Acela ce a început în noi această lucrare bună o va desăvârşi până în ziua lui Isus Cristos (Filipeni 1:6).

Cu dragoste, al tău nepot GEORGE FRANKLIN